

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

OCAK

1992

SAYI:104

Fiyatı: 3 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI

ERKEN GENEL SEÇİMLERİN DOĞURDUĞU İKTİDARIN "DEMOKRASİ HAMLESİ" NİN DEMEGOJİSİ ÜZERİNE

Egemen güçler, içinde debelendikleri siyasi ve ekonomik buhran onları yeni senaryoları sahnelemeye yöneltti. Giderek geniş halk kesimlerinin nezdinde ipiliği çoktan pazara çıkmış ANAP iktidarı artık kendisine yüklenen misyonu yerine getiremez olmuştu. Sarsılan devletin prestijini yeniden tesis etmek ve geniş halk kesimlerinin istemlerini törpülemek için seçim sonrası tablonun sağ ve "sol"un temsil eden DYP ve SHP birlikteliği sağlandı.

TV ve basının desteğinde "demokrasi" ve "insan hakları"na sahip çıkma kampanyası başlatıldı. Yıllardır insanlar işkencelerde katledilirken, cezaevleri Hitler'in toplama kampını andırırken, sokakta, yolda insanlar alınıp bilinmeyen yerlerde "kayıp" olurken ve Kürdistan'da açık savaş hükümleri uygulanıp yoksul köylüler kurşuna dizilirken sesi soluğu çıkmayan basının ve büyük "demokrat" Demirel'in gürültüyle desteklenmesi, TÜSİAD vb. sermaye çevrelerinin kokuşmuş saltanatlarını yeni maskelerle sürdürmesi içindir. Kendi içinde kört kökenli milletvekillerinin varlığına bile tahammül edemeyen SHP'nin batıdaki tükenmiş-

liğini gidermek ve Kürdistan bölgesinde HEP şahsında beliren ulusal burjuvazinin etkinliğini kırmak için birleşmeyi gündeme getirmesi "sosyal-demokrat"lığının bir gereği değildir. "Üniter Devlet"çiliğini ve Kemalistliğini günümüzde Turancılığa kadar vardırıan SHP'nin seçimlerdeki tükenmişliği gerçek yüzünün açığa çıkmasındandır.

Batı Avrupalı emperyalist güçlerin ülkeden siyasi temsilciliğini üstlenmiş SHP'nin Güneydoğu gezilerindeki "bu ülkede doğan insanların tümü birinci sınıf insandır." manevrası yangından en az zararlı çıkmanın yoludur. Çokça insan haklarından ve demokrasiden bahseden SHP ve DYP koalisyonu olağanüstü halin kaldırılması için bile adım atmamıştır. Hatta, yeniden uzatılması doğrultusunda mecliste oy vermişlerdir.

Diyarbakır'da generallerin eşliğinde gövde gösterisinin yapıldığı günün akşamında bile şehirde polis terörünün estirilmesi durdurulmamıştır. Cezaevlerinde TCK'nın 125. maddesinden tutuklu bulunan Kürt yurtseverleri infaz yasısından yararlandırılmamıştır. İLO standartlarına uygun "çalışma hayatını düzenleme" iki aya yakın süre geçmesine rağmen yerinde sayıyor. Eskişehir Cezaevinin şimdilik kapatılması ise, artan tepkilerin ve demokratiği "ispat"ın bir ürünü olmuştur.

Önümüzdeki Süreçte Daha Katmerli Baskılar Gündemde;

Egemen güçler, SHP-DYP iktidarıyla toplu imha saldırısına girişeceklerdir. Bir kısım demokratik kırıntıların sayesinde reformist kanatlarında desteğini alarak, devrimci, demokrat güçlere karşı "terörizmle mücadele" adıyla yeni bir cephe açılacaktır. siyasi Partiler yasasının yeniden gözden geçirilmesi ve gelişimi engellenen yeni reformist Partilerin oluşturulması çabası bu çalışmalarının bir ürünüdür. Yasal sınırların içine çekebildikleri güçleri çekecekler ve böylece kitlelerin devrimci güçlere sağladığı desteği de keserek yöneleceklerdir. Gerek Orta Asya'daki yeni durum ve gerekse de Ortadoğu'da T.C.ye verilen yeni jandarmalık görevi ülkede belirecek devrimci atılımların yolunu kesmeyi dayatmaktadır. "Barış", "komünizm öldü" çılgınlıklarının suratına şamar gibi inecek devrimci potansiyelin varlığı ve onların deyimilyle "T.C. tarihinde yakaladığı en büyük fırsattan yararlanmalıdır ve bu nedenle sürekli istikrar şarttır" formülü bu niyetlerini açığa çıkarmaya yetiyor.

BASİYAZI

Hortlayan Turancılık ve T.C.'nin Yeni Asya Politikası

RSE'nin çöküşüyle başlayan ve ardından uzun bir süredir hazırlıkları yapılan Rusya Federasyonu'nun yeni yapıyı devralmasıyla sonuçlanan gelişmeler, T.C.'nin ırkçı-şöven geleneksel devlet politikasını uygulamada maddi bir olanak sağladı. Peşpeşe gerçekleşen "resmi ikili görüşmeler" in ardından "Türkçe söylevler"le turancılık hayalleri Enver Paşa'nın ruhuna rahmet okur boyutlarda sağcısıyla "sol"cusuyla milli bir mutabakat politikası olarak benimsenir oldu.

Bu ülkeleri tanıma "şerefi"ne erişen "sol" SHP'nin Dışişleri Bakanı Hikmet ÇETİN, "biz Türk Cumhuriyetlerine önerdiğimiz konsolosluk statüsünü büyüterek elçilik düzeyine çıkarmak istiyoruz. ve bu ülkelerle Karadeniz İşbirliği topluluğu kurmak istiyoruz" demeçleriyle gelecekteki T.C.'nin bu yönlü politik eğiliminin yöneldiği sonuçlar hakkında da ip uçları veriyor. Büyük Türk imparatorluğunu kurmanın sadece

Devamı 2. Sayfada

www.ikk-online.net

Devamı 3. Sayfada

Baş Tarafı 1. Sayfada

Türkeş gibi faşistlerin tekelinde kalma-
yarak DSP, SHP, ANAP, RP ve
DYP'nin artık dış politikasında merke-
zi görev olacağı artık kesinleşmiş du-
rumda.

T.C.'nin Yeni Rolü Ve ABD

RSE'nin tarih sahnesinden çekil-
mesiyle başlatılan yağmada en az pay-
la ayrılan ABD oldu. Blokun pazarlarını
Almanya'nın önemli ölçüde ele geçir-
mesi ve BAB oluşumuyla yeni askeri bir
gücün rekabet sahnesinde boy göster-
mesi, ABD'yi büyük ölçüde Ortadoğu ve
Trans-Kafkasya'ya yöneltti. Ancak, böl-
genin kendine özgü kültürel, etnik ve si-
yasal sorunları açıktan yağmalanmaya
müsait değildir. İşte tam da bu noktada
T.C.'nin biçilmiş kaftanlığı gündeme ge-
tirildi. Askeri gücüyle Ortadoğu'da
ABD'nin çıkar bekliliğini fazlasıyla yeri-
ne getiren T.C.'nin üs olarak kullanılıp
Trans-Kafkasya'ya yönelme çok daha
akılcı bir çözüm yolu olarak ABD'nin
önüne getirilmiştir. Bu aynı zamanda ik-
tisadi krizin içinde debelenen Türk
komprador burjuvazisi için de bir fırsatı
oluşturuyordu.

Daha şimdiden Azerbeycan,
Türkmenistan, Kırgızistan vb. ülkelerde
siyasal ve iktisadi bağlantılar kurulmuş-
tur. Azerbeycan, Ermenistan, Gürcistan
ve Kazakistan'ın NATO'daki AKKA (Av-
rupa Konvensiyonel Kuvvet İndirimi) ka-
tılmalarını sağlayarak bunların hamiliği-
ni yapmakta, koltuk altına almaya çalış-
makta, diğer taraftan bunların Rusya'da
yeni oluşturulan Bağımsız Devletler
Topluluğunda etkin güç haline getirme-
ye çalışmaktadırlar. Türkiye'deki Pro-
fesyönel Askerlik programı gündeme
alınırken bu cumhuriyetlerdeki potansi-
yel göz önünde bulunduruluyor. MİT ve
ANAP'lı bazı milletvekillerinin yaptıkları
gizli görüşmelerde Çağan-İnguş Cum-
hureyitinde yaşayan ve ülkemize gel-
mek isteyen "soydaş"ları GAP alanına
yerleştirerek bu bölgenin denetim altın-
da bulundurulması önerilmiştir. Türkiye
giderek İsrailvari yöntemlerle bölgede
yeni yerleşim bölgeleri oluşturarak Kürt
ulusal kurtuluş mücadelesinin önüne
barikat kurmak istemektedir. Ki, devlet
eliyle Kürt halkına karşı tırmandırılan
Türk milliyetçiliği gelecekte düşünülen
bu politikanın bir ürünüdür.

ABD, Türkiye merkezli yeni bir
nüfuz alanı oluşturmanın peşinde. Gor-
baçov'a oynayan ABD yenilgiye uğra-
yınca, Kafkasya'daki küçük cumhuriyet-
lerin pazarlarına T.C. yoluyla girmek ist-
mektedir. Hiç bir zaman Türk kompra-
dor burjuvazisinin pazarlara tek başına
sahip çıkması beklenemez. Türk

egemen güçlerinin rolü siyasal ve kültü-
rel bağlarla ABD'nin girişini sağlamaktır.
Ortadoğu ve Kafkasya'nın denetlenme-
si ABD açısından hayati öneme sahiptir.
Batılı emperyalist güçlerin önemli
kaynak gereksinmelerini denetleyerek
varlığını sürdürmeye çalışan ABD, Kaf-
kasya'nın yer altı-üstü zenginlik kaynak-
larının (bu bölge petrol ve doğal gaz
bakımından da Ortadoğu'dan sonra ge-
len bir potansiyele sahip) tek sahibi ol-
mak istemektedir. Rusya merkezli yeni
bir oluşumun güçlü bir emperyalist gücü
doğuracağını ve bu gücünde iktisaden
güçsüz cumhuriyetleri yutacağını bilen
ABD, hem bunu önlemek ve hem batılı
emperyalist güçleri denetlemek için
"Türk kökenli müslüman cumhureyet-
ler"e oynamaktadır.

Şimdiki gelişmeler her ne kadar
büyük bir Türkiye imparatorluğu yarata-
cak boyutlarda değilse de, gelecekte
ABD güdümlü böylesine bir girişim bek-
lenebilir. Yeni Rus çarı Yeltsin'in politik
manevrasına göre bu girişim ya hazırla-
nır ya da uzun bir zaman alır. Zaten,
T.C.'nin bu rolü üstlendiğini ve hararatle
yerine getirmek için gayret sarfettiğini
batılı emperyalist güçler görmektedir.
Almanya ile T.C.'nin "geleneksel tarihi
ilişkilerinin" son yılların en büyük krizini
yaşaması bunun sonucudur. Almanya
"Türk Alman dostluğunun tarihi bağları-
nı" kullanarak girmek istediği bu pazar-
ların ABD tarafından ele geçirilmesine
tahammül göstermemektedir. Bölgede
Kürt sorununa oynayan ABD, son geli-
şmeler üzerine T.C.'nin artan rolünü de
göz önünde bulundurarak Kürt sorunu
karşısında geri adım atmıştır. Kürt ha-
miliğini ABD'nin elinde Almanya almak
üzeredir. Böylesine bir koz Almanya
için Türkiye'yi denetleme olanağına ka-
vuşturur. Büsbütün ABD'nin çıkarları
için yeniden oluşturulan askeri gücünü-
de zayıflatır ve T.C.'nin bölgedeki ma-
nevra üstünlüğünü köstekler.

Almanya Kürt ulusal kurtuluş
mücadelesinin "dostu" olmaya hazırlan-
maktadır. Ortadoğu'daki bütün alanların
hemen hemen bütünüyle ABD'ce denet-
im altına alınmasına ilk dönemler ses-
siz kalan Almanya giderek aktif bir bi-
çimde karşı çıkışlarda bulunmaktadır.
Varşova bloğunun parçalanmasıyla gü-
cüne güç katan Alman emperyalistleri
Slovenya ve Hırvatistan ile Balkanlar'a,
Kürdistan ile Ortadoğu'ya uzanan bir
plan çerçevesinde hareket etmektedir.
Ortadoğu'daki "dost" bir Kürdistan
önemli stratejik bir üstür. Böylesine bir
üssü denetlemek, başta Ortadoğu'nun
petrol yolları olmak üzere, Kafkasya ve
Asya'ya açılacak yeni bir kapıyı da de-
netlemek demektir. T.C.'nin ABD tara-
fından güçlü bir bekçi olarak örgütlen-
mesi, Türk egemen güçleriyle çelişkile-
rinden dolayı Kürt ulusal burjuvazisinin
kazanılması için bir fırsatı oluşturmaktadı-
r. Bu fırsattan yararlanmak isteyen Al-
man emperyalistlerinin son zamanlardaki
T.C. ile çelişkisi, aynı zamanda Kürt ege-
men güçlerinin Türk egemen güçleriyle
olan çelişkilerinin kızışması üzerine inşa
edilmektedir. Bu çelişkinin taraflı olması-
nın nedeni budur. Ve, Pan-Türkizm aley-
hinde Almanya basınında yürütülen kam-
panya bu çıkar zıtlaşmasının ürünüdür.

Önümüzdeki günlerde, Türk ege-
men güçleri bütün araçları kullanarak,
"komünizm öldü" demogojisi esas alına-
rak, "Bütün dünya Türklerini birleştirme"
propagandasıyla Kürt halkına ve devrimci
güçlere karşı yoğun siyasi-ideolojik
saldırı başlatacaktır. "Son bağımsız Türk
Devleti'ne yönelecek "dış mihrakları ez-
mek" için "Türk titre ve kendine dön"
çağruları yapılacaktır. "Bırakın biz bu bö-
lücülerin hakkından kısa sürede geliriz"
gibi çılgınlıklar çok daha duyulur olacaktır.
Sağcısıyla, "solcusu"suyla kardeş Türk
cumhureyetlerini "bağırlandırma basmak"
olağan hale gelecektir. TV'lerde kültür
bakanının "göz yaşartan" cinsten "ortak
etkinlikler" saldırılarında da "ortak etkinlik-
lere" dönüşecektir. İrkçi, şöven söylevler
TBMM'den çıkararak meydanlara yansıya-
caktır. Böylesine hazırlıklara karşı hazırlıksız
yakalanmak ve Kürt halkına yöne-
lecek ırkçı saldırılara sessiz kalmak af
edilmez bir hata olacaktır. Şimdiden bü-
tün ilerici güçleri bu sorun etrafında du-
yarlı bir hale getirmek için kollar sıvan-
malıdır. Hamidiye alaylarıyla Ermeni ulu-
sunu ve Kürt emekçilerini katletmiş ve bu
kitleli soy kırımla Hitler faşistine ilham
kaynağı olmuş Türk egemen güçlerinin
yeni saldırılara girişmesi süpriz sayılma-
malıdır. Faşist MHP'nin (yeni adıyla
MÇP) katiller sürüsü kontr-gerilla içinde
bunun için örgütlenilip seferber edili-
yor. Bu oyunları açığa çıkartmak, Kürt,
Türk, Arap, Ermeni, Çerkez ve Laz ulus
ve milliyetlerinden bütün emekçilerin kar-
deşliğini tesis etmekten geçer. İrkçi hiç
bir saldırının haklı nedeni olamaz. Diğer
yandan, Kürt halkına yönelen Türk ege-
men güçlerinin faşist ırkçı saldırılarını bir
bütün Türk ulusuna mal etmekte bu oyu-
na ortak olmaktır. Böylesine bir tespit ya
da düşünce, Türk egemen güçlerinin sal-
tanatlarını uzatacağı gibi, Kürt ulusunun
kurtuluşunu da sağlamaz. MİT, Kontr-ge-
rilla ve diğer faşist güçlerin yaratmak ist-
edikleri böyle bir ortama zemin hazırla-
maya yardımcı "eylemler"i onaylamanın
ilericilikle de bir ilişkisi olamaz. Emekçile-
ri birbirlerine düşman eden ve esas he-
defler doğrultusunda birliklerini köstekle-
yen bir düşünce, sonuçta mevcut düzeni
sürdürmeye hizmettir. Bu anlamda da,
ulusculuğu esas almış hiç bir düşünce
komünistler tarafından onaylanmaz ve

"HERKESE İKİ ANAHTAR"IN GETİRDİĞİ:

ZAM * ZAM * ZAM

Bilindiği gibi, seçimler tam bir vaad yağmuruna dönüşmüştü. Her Parti ya bir şeyler veriyor, ya da kısa sürede enflasyonu indirip, "refah ve mürrefeh Türkiye" yaratıyordu. İktidardaki ANAP bile enflasyonu indirme vaadleriyle 'iktidarda iken niye düşürmediklerinin ise hiç hesabını vermeden) seçim meydanlarında boy gösterdi. 500 günde enflasyonu "makul düzeye çekme" (!?) gibi programlarını "herkese iki anahtar" ile bezeyen DYP ve "Enflasyonu indirecek programımız vardır. Önce, kitlelerin gözünde inandırıcılık kazanılmalıdır" gibi dahiane ekonomik reçeteleriyle SHP nihayet iktidar koltuğuna yerleştiler. İki ayı aşkın süredir laf üretmekten öteye icraat yaratmayan "tarihi koalisyon" perdeyi her şeye zam yaparak açtı. Tabii bu zamların sorumluları onlar olamazdı. Çünkü, zamları "kucaklarında bulmuşlar"dı. Adeta, kitleler ile alay edeceğine sunulan bu "gerekçeler" ve "500 günde enflasyonu indirme" palavralarının "gerçekleşebilir"liği üzerinde durmak istiyoruz.

Ancak, yazımız çok geniş detayları içermeyen somut bazı verilerle sınırlı kalacaktır. bunu yapmamızın nedeni bu konulara ilişkin araştırmamızın yakında yayınlanacak olmasındandır.

İktisadi kriz T.C.'nin kuruluşuyla birlikte sürekliliği olan bir sorundur. Yarı-sömürge iktisadi yapılanmadan kaynaklanan enflasyon gibi hastalıkların giderilmesinin de "500 gün"lerle mümkün olmadığı zaten bugüne değin "çıracık" tarafından izlenen politikalarla açığa çıkmıştır. Yeni şeylermiş gibi tekrarlanan "istikrar paketleri"nin ne içerikte olduğunu halkımız günlük yaşamında yeterince görmüş ve öğrenmiştir.

"500 Günde" Enflasyon İndirilir mi?

Biz bu soruya kesinlikle hayır diyoruz. Çünkü, enflasyon bir devlet politikası haline gelmiştir. Soygun politikası olarak enflasyonun devamını bizzat devlet istemekte ve bunun yollarını da iç borçlarla, dış borç açıklarıyla, sanayileşmeden çok gösterişli alt yapılarla (oto yol, köprü, baraj vb.) yöne-

ürün fazlalığını haraç mezat satarak dış borç dengesini kurmaya çalıştılar. "70 sente muhtaç" Türkiye'yi kalkındırma adıyla sunulan bu paketin bir tek amacı vardı, o da; IMF'nin borçlarının faizlerini ödemektir.

1983 seçimlerinde iktidar koltuğuna oturtulan ANAP, "KİT açıklarını kapatmak", "ihracat gelirlerini artırmak", "ithal ikamesi

Demirel de, zamlara 'fevkalade' üzüldü

ZAMMI BASIN YAPTIRDI Başbakan Demirel, TUSİAD Yönetim Kurulu Başkanı'nun basın toplantısında.

lik yatırımlarla açmaktadır. Zaten enflasyon diğer adıyla "Adı Konmamış Vergilendirme". Devlet halkın alım gücünü sürekli zamlarla düşürürken, enflasyon ile de elde bulunan mevduatı kemirmektedir. enflasyon, elde kısa süreli bile olsa (günlük olarak bile) parayı sürekli küçültür. Onun alım gücünü sürekli zayıflatır. Bu yolla da devlet girdiler sağlar. İşte bundan dolayı adı konmamış vergilendirme diye anılır.

12 Eylül'cü faşist paşaların darbe ertesinde silahların zoruyla uygulamaya koydukları "serbest pazar ekonomisi" (sanki daha önce sosyalist ekonomik politika yürütülüyordu) iç talebi kısarak, artan

programıyla çağ atlamak" gibi programlarla bir dizi "reform" başlattı. Ancak, devraldığı %34'lük enflasyonu %71,6 ile teslim etti. Son 8 yılda dış ticaret açığı %50 artarak 50 milyar doları aştı. İç borç yükü T.C. tarihinin rekor düzeyine ulaşarak 432 Trilyon lira olarak gerçekleşti.

T.C.'nin 811 trilyon GSMH'nı aşan iç ve dış borç 830 trilyon liraya dayandı. Diğer bir deyişle Türkiye'nin GSMH'sı borçlarını ödemeye yetmiyor.

Halkın enflasyon karşısındaki tepkilerini törpülemek için seçim meydanlarında bol keseden verilen vadelerin gerçeklerle tezat teşkil ettiği daha başından anlaşıldı. "24 Ocak Kararlarının ustası" Demirel hükümetinin seçkin ekonomisti T.Çiller giderek "Biz iki anahtar programını uzun vadeli ele alıyoruz" gibi demagogik sözler sarfetmeye başladı. Zaten başka çaresi de yok. Değil iki anahtar (kast edilen bir ev ve her eve bir araba anahtarı) halkın eldeki alım gücüyle filesini bile dolduramadığı bir Türkiye'de tek anahtar bile hayali. Neyle iki anahtar? ve hangi programla "500 günde düşecek enflasyon"

T.C. tarihinin en borçlu dö-

nemini yaşıyor. İç ve dış borçların toplamı (resmi rakamla) 830 trilyon lira. GSMH'sı ise (ki önemli ölçüde şişirme ve tahmini bir hesaplama) 811 trilyon. Dış borçların faizi için acilen gereksinim duyulan miktar 7,5 milyar dolar. Merkez Bankasının elindeki rezerv döviz miktarı ise (çokça övünüyor) 10,5 milyar dolar. (önemli bir başka olay ise; bu para karşılık gösterilerek seçim döneminde önemli miktarlarda para basılmış) Bu paranın önemli bir kısmını dış borç ödemelerine ayarılrsa, piyasada karşılıksız paranın hacmi artacak bu da enflasyonu önemli oranda körükleyecek. O halde ne yapılacak? Yüksek faizle yeni dış borç alımına yönelinecek. 57 milyar aşacak dış borç, 500 trilyonu aşacak iç borç ile herkese iki anahtar. Dahası, dış ticaret açığı giderek artmaktadır. İmalat sanayindeki büyüme hızı sıfır derecede gerçekleşmiştir. Büyüme hızı (DPT raporlarında) %2,3 civarında seyrediyor. Şimdi böylesi gerçeklerle iki anahtar hikayesi aldatmacadan öteye geçer mi? Dahası, konut için acilen gereksinim duyulan miktar 115 trilyon. Oysa, 1992 yılı için ön görülen bütçenin tümü 180 trilyon. Yani bütçeden konut için para alınsa, personel giderleri, kamu yatırımları ve iç borç faiz ödemeleri yapılmayacak. Bu da, mümkün olmadığına göre, "modern-görüşlü" Tansu hanımın vaadlerinin tümü yalan.

"500 günde enflasyonu indirme" (şimdilerde ise bu oran %40'ın altında indirilecek denip iş kurtarılacak isteniyor) ise başlı başına bir mizah konusu. Bunun mümkün olmadığını iddia etmek için öyle ahım şahım ekonomist olmaya gerek yok.

Türkiye'de yaşamak bile bu işi çözmek için yeterli.

1991 yılı için: DİE verileri, 5 Ocak'91 Pazar, Hürriyet Gazetesi) Enflasyon %71,1
Toptan Eşya Fiyatlarıyla %59,2
Tüketici Fiyatlarında %71,1

Bu oran, sağlık harcamalarında %90, hayvansal ürünlerde: 112,7, Kamu sektöründe %60,9, ulaştırma ve haberleşmede %60,6. Ancak, bu oranın içine seçimler nedeniyle KİT zamları girmedi.

Yine, DİE tarafından yapılan açıklamaya göre, seçimler nedeniyle yapılan bir çok yaptırımın etkilerinin Mart-Nisan aylarında görüleceği ve bu da (bırakalım enflasyonu düşürme) normal seyreden enflasyonun çok daha yüksek rakamlara ulaşacağı anlamına gelmektedir. Yani, vergilendirmeye elde edilecek belirli girdilerde böylece eriyip gidecek. KİT açıklarının sürekli artması ise başka bir sorunu oluşturuyor. KİT'lerin açığını kapatmak için şu an 47 trilyon lira gerekmektedir. Nereden karşılanacak? Ya zam yapılacak, ya da karşılıksız para basımına gidilecek. Sonuçta, her iki yolda enflasyonu yukarılara çekecektir.

1992 Bütçesinin toplamı 180 trilyon lira. Bunun, 100 trilyon lirası personel ve acil kamu yatırımlarına gidecek, 37 trilyonu iç borç faizine gidecek. Geriye kalan 47 trilyon lira ile sağlık sorunları çözülecek, eğitim sorunları çözülecek, askeri harcamalar yapılacak vs. vs. Demek ki, gelecek yıllarda da yüksek enflasyon ve hayat pahalılığı halkımızı yoksullaştırmaya devam edecektir. ANAP'tan daha değişik ve "bağımsız" bir ekonomik-siyaset

izleyeceklerini söyleyen koalisyonun reçetelerinde İMF belirleyip denetlemektedir. Tansu hanım, ekonominin sınırlarını İMF'nin kalemiyle çiziyor. Heyetler biri biri ardına gelmeye başladılar bile. Yani, gelen gidene rahmet okutacak.

Emperyalizmin yarı-sömürgesi konumundaki ülkemizde egemen güçlerin faşist düzeni sürdürdükçe, soygunlar ve yoksulluklar devam eder. İktisadi yapının kendisinden kaynaklanan krizde "paketler"le giderilemez. İMF'nin soygun programlarını hayata geçirmek için birbirleriyle yarışan egemen Partilerin hiç biri bu düzen devam ettikçe halkın refah düzeyini yükseltmez. Halkımızın iktisadi refahının biricik yolu DHD'nin kurulacak DHI'nin ekonomik-kpolitikasısıdır. Yeni demokrasinin ekonomik politikası, üretimi halkın ihtiyaçlarına göre belirlediği için ne enflasyon ve ne de işsizlik söz konusu olmaz. İstihdam politikası mevcut üretimde herkesin çalışması prensibine göre belirlenir. Konut ve barınma mevcut gelirlerle ihtiyacın oranlanmasına bağlı olarak ele alınır. İthalat, ihracatla orantılı yapılacağından, dış ticaret açığı olmaz. Kamu harcamalarının önemli bir bölümü halkın ihtiyaçlarına cevap verecek biçimde olmasına çalışılır. Büyük sanayi kuruluşları, bankalar, sigorta şirketleri kamulaştırıldığından suni fiyat artışlarına müsaade edilmez. Yani, "sosyalist ekonomi iflas etmiştir" diyenlerin ekonomik iflas ve çıkmazına verdiğimiz cevap; *Sosyalist ekonomi-politika sömürü üzerine inşa edilmiş kapitalizm var olduğu sürece tek alternatif olarak var olacaktır.*

DÜNYADA DURUM

1991 yılının en önemli ve bütün gelişmelere damgasını vuran şüphesiz RSE'nin hızla çöküşü ve yerine bağımsız devletler topluluğunun kurulması oldu. Tarih sahnesinden eşi ve benzeri görülmemiş bir biçimde çekilen RSE'den arta kalan pazarları yağmalama savaşında yeni bir safha ve emperyalist güçler arasındaki güç dengelerine paralel yeni

bloklaşmalar gündeme geldi.

Uzun yıllar iki emperyalist blokun başını çeken ve askeri üstünlüğünü blok içi diğer ülkelere kabul ettiren ABD ve RSE arasındaki çelişme, RSE'nin sonuyla birlikte ABD'nin görece üstünlük sağladığı bir biçimde sonuçlandı. Özellikle Ortadoğu'da odaklaşan çıkar

dalaşından ABD'nin üstünlüğü ele geçirmesi, Almanya önderliğinde batılı emperyalist güçlerin yeni bloklaşmaya yönelik arayışlarıyla birleşince, batılı emperyalist blokla (çıkarları bir bütün hareket etmelerinin gerektirdiği için birlikte şimdilik hareket etmektedirler) ABD emperyalistleri karşı karşıya geldiler. Dağılan RSE'nin pazarlarını hızla

ele geçiren Almanya'nın güçlenmesi, Rusya federasyonu önderliğinde RSE'nin mirasına konmak için yeni arayışların şimdilik edilgenliği, halen önderliğini ABD'nin yaptığı NATO blokuna yeni görevler yükledi. ABD batılı güçler içinde İngiltere ve Norveç ile şimdilik NATO'nun devamından yana görünmektedir. BAB oluşumunun İngiltere tarafından eleştirilmesi AT içinde başta Almanya olmak üzere diğer güçlerce tepkiyle karşılanmaktadır. Yapılan bir çok AT bakanlar toplantısında İngiltere'nin gerektiğinde ayrılması gerektiğine ilişkin tavırlar bu çelişkinin ürünüdür. Japon emperyalistlerinin şimdilik "suya sabuna dokunmama"ları, Batılı güçlerle ABD'nin aralarında beliren çelişkinin kendisine yaramasındandır. Uzak-Asya'nın bir çok bölgesinde giderek güçlenen Japon emperyalistlerinin yeni askeri oluşumuna ilişkin girişimleri gelecekte bu bölgede kutup başı olarak sahnede yerini alacağını gösteriyor.

Dağılan RSE ve Yeni BDT

Yazımızın başında da vurguladığımız gibi, geçen yılın en önemli gelişmesi uzun yıllar büyük emperyalist bir güç olarak yer kürenin paylaşımında yer alan RSE'nin çöküşü ve ardından kurulan Gorbaçovsuz BDT idi. Stalin yoldaşın ölümüyle iktidarı Gasp eden Kuruşev kliğinin pazar dalaşındaki bu hazin sonu, belki de tarihte bir daha eşine rastlanmayacak bir gelişme olarak anılacaktır.

Ancak, bu gelişmenin süpriz olan tarafı da yok. Sosyalist değerlerin zemininde hızla yükselip pazarlarda boy gösteren yeni tipte Rus bürokrat burjuvazisi, içte izlediği "sosyalizmi kısmi koruma" siyaseti ile yeni bir çıkmazın kapısını da aralıyordu. (böyle bir politik hat izlemesi, gerek kitlelerin sosyalist dönemde kazandıkları bir çok sosyal haktan vazgeçmemeleri ve gerekse de sosyalist maskelerin korunması ve daha da önemlisi, uluslar arası rekabette büyük sosyalist birikimlerin üzerinde şekilleniyor olması bunu uzun süre zorunlu kıldı.) Sosyalist üretimin hızla bürokrat burjuvazinin çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirilmesi, eski sosyalist bir dizi katılımı yeni yapılanmanın çelişkisini de gündeme getirdi. Kuruşev ve sonrası dönemde üst yapıda palazlanan burjuvazinin uzun bir

dönem iktidarını koruyabilmesi, sosyalist maskesi ile girdiği bir çok ülkedeki zenginlik kaynaklarını kolayca yağmalanmasına bağlıydı. Kapitalist-emperyalist Dünya Sisteminin içinde debelendiği kriz ve gittikçe daralan pazarlar, kolektif üretimin gözeneklerine yerleşmiş hantal burjuvazinin hızla tasfiyesini zorunlu kıldı. Diğer yandan Stalin döneminde Kalmış teknolojiyi kar dürtüsü nedeniyle yenileyememiş SB, diğer emperyalist güçlerin azgın rekabetlerinden dolayı elde ettikleri teknolojik gelişme karşısında hızla pazarlardan uzaklaştırmak zorunda kalmıştı. Uzun dönemler askeri silah sanayisini geliştirmekle yetinmiş RSE, talebi karşılamayan arzında hızla rekabetin gereklerine uydurmak zorundaydı. İşte bu gereksinimler genç bürokrat Rus burjuvazisini yeni arayışlara yöneltti. "Glastnos" ve "prosterika" işte Bu dönemde alternatif diye sunuldu. Gerçekten de, Rus bürokrat burjuvazisi kendisini yenilemek zorundaydı.

80'li yılların ikinci yarısında Gorbaçov beklenen adımı attı. "Açıklık" ve "yeniden yapılanma" demogojisiyle başlatılan bu "hamle", "Sosyalizmin sorunlarını giderme" gibi, bütün emperyalist cephe-lerden başlatılan "Dünya Barışı"na da hedeflemiyordu. Politik ve ekonomik olarak tam bir çöküş sürecine girmiş bulunan RSE'ni yeniden derleyip pazarlara taze bir kanla girmeyi hedefliyordu. İlk elden eski yapının devamında ısrar eden Brejnevci kanadın tasfiyesi gerekiyordu. Ancak, bunun yapılması için kitle desteği ve mevcut bürokratik yapıda yer alan bir kesimin desteğini almak gerekiyordu. Kitle desteğini almak pek zor olmadı. Halk uzun yıllardır yolsuzluklarla Parti içinde önemli mevkilere getirilmiş kesimlere zaten tepki gösteriyordu. Gorbaçov halkın tepkisini iyi kullanarak ilk dönemler İgor Ligaçev'in önderlik ettiği kliği etkisiz kılması bildi. Ancak askeri gücü elinde bulunduran "muhafazakar" kanadın bütün direnişi kırlamadı. Cumhuriyetlerdeki milliyetçiliği bilinçli bir biçimde kullanan Gorbaçov, etnik çatışmalara dönüşen bu sorunun kendisini aşması ile yeni bir handikapın eşiğine geldi. İktisadi alanda vaadlerin fos çıkmasının halk üzerinde yarattığı hayal kırıklığının imdadına bu kez de tuhaf bir biçimde hazırlanan "askeri darbe yetiştirdi". Askeri darbeye karşı "kahramanca

direnen" çar müsvettesi B.Yeltsin çok daha radikal bir biçimde "piyasa ekonomisine geçişi" savunarak bütün dizginleri eline aldı. Ve Gorbaçov'la başlayan "Glastnos" Yeltsini'le yeni bir biçim alark günümüze değin geldi.

Yazılarımızda defalarca belirttiğimiz gibi, "Yeniden yapılanma" Rusya Federasyonu merkezli toparlanmış yeni bir güç odağının yaratılmasına hizmet etmektedir. (Ki gelişmeler, bizim bu konudaki tespitlerimizi doğrulamaktadır.) Prosterika'yı şimdi Yeltsin yerine getirmektedir. Amaçlanan, küçük cumhuriyetleri birer sömürge gibi kullanarak Rusya'yı güçlü emperyalist bir konuma getirmektir. Geçmişte kalan 2862 bin nükleer başlığın 2800 kadarı Rusya'da konumlandırılmıştır. "Kızıl" ordunun komuta kademesi Rusya'nın denetimine verilmiştir. Uluslararası alandaki bir çok ilişkiyi Rusya federasyonu devralmıştır. Zaten açıkça Yeltsin, geçmişteki SB'nin bütün mirasını Rusya'ya devredilmesi için çağrı yapmıştır. Çar döneminin ulusal marşı ve bayrağı bugünkü Rusya Federasyonu tarafından boşuna kullanılmamıştır. BDT'da askeri yapılanma gündeme geldiğinde, merkezi askeri komutanlığın Rusya'da olmasına ve bütün cumhuriyetlerin merkezi komutanlığın kararlarına uyması istenmiştir. Yani Kazakistan'ın deyimiyle "her şey eskisinin kötü bir kopyası" durumuna getirilmiştir.

Gürcistan üzerine oynanan oyunlar çok daha çirkin ve gelecekte Rusya merkezli emperyalist odağın izleyeceği yeni politika hakkında da ip uçları vermektedir. BDT içinde yer almak istemeyen Gürcistan lideri Zviyad Gamsahurdi'ye karşı ayaklandırılan güçler bizzat eski KGB ve Rusya tarafından kışkırtılmıştır. Çokca halkın liderini kendisi seçmelidir diyenler. Gürcistan'da halkın iradesine saygı göstermeden darbeci geleneklerini sürdürmektedirler. Ordunun bizzat devreye girmesiyle uzaklaştırılan Z.Gamsahurdi taraftarlarına karşı da gösterilen baskı ve terör BDT girmek istememenin bedelidir. Görünen o ki, (belki de yazı yayınlanmadan) Gürcistan yönetimini devralan "askeri komite" kısa zamanda BDT giriş başvurusu yapacak ve istenen "yeniden yapılanma" tamamlanmış olur.

BDT'nin oluşumunda bizi

doğrulamaya biçimde gerçekleşmiştir. Özellikle iktisadi alanda güçlü tutulan üç Slav Cumhuriyeti'nin kendi aralarında yaptıkları gizli toplantıların sonucu alınan kararlar diğer cumhuriyetlere dayatılmıştır. Baltık ülkelerinin dışında sağlanan bu birliğin uzun süre kalıp kalmayacağı ise başka bir sorudur.

Başta Rusya olmak üzere Ukrayna ve Beyaz Rusya'da fiyatların serbest bırakılmasıyla başlayan pahalılık uzun yıllar sosyalist kazanımlarla sağlanmış refahın birden bire sona ermesini beraberinde getireceğinden, halkın öfkesinin "muhafazakar"larla birleşip yeni sorunlar yaratacağıdır. Türkiye'nin üzerinden Trans-Kafkasya'da ABD için sahnelenen oyunların da yeni bir iç çelişki yaratması kaçınılmaz olacaktır.

Rusya'nın RSE'nin devamı olarak sahneye çıkması yer kürede yeni güç odaklarının ve bloklaşmaların başlangıcı olacaktır. Rusya'nın ABD ile çelişkisinin Özellikle Kafkasya'da odaklaşmaya başlaması, BAB oluşumunun ABD ile Ortadoğu'da çatışması ve Uzak-Asya'da Japon merkezli yeni oluşumun ABD ve BAB ile çelişmesi, görece "barış sürecinin" sona ermek üzere olduğunu göstermektedir. Hızla silahlanma ve emperyalist komplolar gelecekte tekrar "güncel" olacaktır.

Avrupa Birliği ve Yeni Askeri Blok Olarak BAB

RSE'nin çöküşüyle birlikte çoğunluğu NATO içinde yer almış ve ABD çıkarları bir ABD önderliğini zorunlu kılan Avrupalı emperyalist güçlerin ABD ile çelişkisi ve tek tek aralarındaki çelişkileri de hızla gün yüzüne çıktı. Özellikle D.Almanya'nın Batı Almanya'ya peşkeş çekilmesiyle güçlü emperyalist bir ülke haline gelen Almanya'nın RSE'den boşalan pazarları yutması onu ABD ile açıktan karışık karşıya getirdi. Uzun bir süredir Fransa ve Almanya arasında oluşumuna çalışılan Ortak Askeri güçte böylece daha somut bir biçim alarak ABD'nin karşısında boy göstermeye başladı. ABD'nin Körfezi kuşatarak bir anlamda batılı emperyalist güçlerin enerji gereksinmesini denetlemesi ve özellikle Irak'taki Almanya'nın çıkarlarını baltalamaya başlaması Almanya'yı daha aktif bir politik hat izlemeye zorladı.

Almanya ve Fransa merkezli BAB oluşumu hızla pratikleşmeye

ve genişlemeye dönüştü. AT içinde uzun süredir Fransa ve Almanya ile çelişkili bir politika izleyen İngiltere'nin ABD ile ortak hareket etmesi AT içinde İngiltere'nin dışlanması bile gündeme getirdi. Parasal birliğin sağlanması, sınırların kaldırılması ve daha da önemlisi askeri birliğin NATO alternatifi olarak açıklanması gelecekte ABD ile batılı emperyalist güçlerin çıkar çelişmelerini kızıştıracağıdır.

Almanya, Balkanlarda da yeni oyunlar tezgahlamaktadır. Yugoslavya'nın bölünmesini teşvik etmesi, Slovenya'yı ve Hırvatistan'ı açıktan desteklemesi, ikinci dünya savaşı öncesi Almanya'nın bu bölgedeki izlediği politikayı hatırlatmaktadır. Büyük Almanya imparatorluğunun sınırlarını Hırvatistan'a kadar çizen Almanya emperyalistleri, Ortadoğu'da ABD'nin manevra üstünlüğünü kösteklemek için "Kürt dostu" kozunu oynamaya başladı. Kürt hamiliğini ABD'nin elinden alarak bölgede bir üst oluşturmaya hedefleyen Almanya'nın böylece hem Ortadoğu'da etkinliği artacak ve hem de Kafkasya'da Türkiye üzerinden planlanan ABD oyunlarını bozması kolaylaşacaktır. Türkiye ile giderek seretleşmeye dönüşen ilişkisi bu hamlesinin ürünüdür. Almanya'nın İngiltere ile çelişkisi, iktisaden güçsüz İngiltere'nin Almanya karşısında gerilemesinden ötürü ABD'ye yaslanmasından kaynaklanmaktadır. İngiltere'nin çıkarları onun ABD ile ortak hareket etmesiyle korunmaktadır. Körfez savaşı sırasında aktifliği diğer batılı emperyalist güçlerden daha çok göze çarpması bunun bir sonucuydu.

Fransa, Almanya ile genelde ortak hareket etmektedir. Ortak askeri oluşumun Mitterand tarafından formüle edilmesi bunun bir göstergesidir. Fransa askeri alanda da halen önemli emperyalist bir güçtür. Afrika'daki bir çok sömürge'nin eski ve yeni sahibi oluşu, bir çok alanda askeri üslerin sahibi oluşu, Fransa'nın ortak askeri oluşum önerisinin kabulünü kolaylaştırmıştır. Ancak, Fransa Almanya'nın aksine körfezde aktif askeri bir rolü üstlenmiştir. Bunun nedeni, Almanya'nın aksine bölgede Fransız nüfus alanlarının daha geniş olmasıdır. Diğer yandan, Fransa bölgede ABD'nin yalnız hareket etmesinin ABD'yi güçlendireceğini gördüğünden, elde edilecek ganimetin ortak paylaşılmasına çalışmıştır. Fransa blok

çinde İngiltere-ABD birlikteliğine karşı Almanya ile ortak hareket etmektedir. Şimdilik Almanya ile çelişkisi geri planda kalmıştır.

Blokun diğer ülkelerinden İtalya, şimdilik Almanya ve Fransa ile BAB oluşumu içinde yer almaktadır. Askeri alanda güçlü olması şimdilik ona üçüncülük sağlamış durumda. Her ne kadar önemli sanayi yapısına sahipse de bir çok kararın alınmasında geri planda kalmaktadır.

Japonya, ikinci paylaşım savaşındaki yenilginin yaralarını hızla sararak tekrar paylaşım sofrasında yer alan Uzak Doğu'nun güçlü emperyalist ülkesidir. Elektronik sanayisinin tartışılmaz efendisi konumundadır. Bölgedeki bir çok ülkede önemli iktisadi yatırımların da sahibidir. Güçlü ekonomisinin yanı sıra askeri alanda da önemli adımlar atması gelecekte onun Uzak Asya'da önemli emperyalist bir odağın merkezi olacağını gösteriyor. ABD ile ekonomik çatışmasından doğan önemli çelişkileri mevcut. ABD Japonya'nın üstün teknolojik gücü karşısında pazarlarda önemli ölçüde gerilemiştir. Japonya petrol ihtiyacını çok büyük bir kısmını Körfez ülkelerinden karşıladığı için bölgenin ABD atarından denetlenmesinden rahatsızdır. ABD-Batı blokunun çelişmesi onu şimdilik geri planda tutmaktadır. K.Kore tarafından savunulan "Asya Asyalılarının" görüşlerine sıcak bakmaktadırlar. Eğer gelişmeler bu seyrinde devam ederse, pek yakında askeri ve ekonomik olarak Uzak-Asya'da Japon merkezli yeni bir emperyalist güç odağı doğacaktır.

Devrimin Fırtına Merkezleri ve Devrimci Oluşumlar:

Doğası gereği devrimci durumun sürekli ve gelişkin olduğu ülkeler, emperyalist mali sermayenin pençesinde inim inim inleyen sömürge ve yarı sömürge ülkeleridir. İktisadi gerilik nedeniyle üst yapıda şekillenen politik yapılanmanın sürekli faşizm oluşu, bu ülkelerde halk kesimlerinin büyük bir kesimini düzen karşıtı aktivitenin içine itmektedir. Böylesine devrimci bir potansiyele sahip ülkelerde devrimci duruma paralel örgütlenmeler güçlü olsalar da, önderliklerini çoğu yerde küçük burjuva ve reformist

kanatlar yapmaktadırlar. Onlar da niteliklerinden dolayı son zamanlarda "barış sürecine" ayak uydurarak, "yönetimin bütün kademelerinde söz hakkına" sahip olmanın "görüşmelerini yapmaktadırlar.

Latin Amerika

ABD'nin bu "arka bahçesi" uzun yıllar devrimci durumun merkezi olma özelliğini koruyageldi. Genelde Che Gueracı küçük burjuva önderlikler devrimci gelişmelere damgasını vuruyordu. Bir çok ülkede önemli mevzilerin kazanarak iktidara alternatif güç gösterildiler. Ancak, karakterlerine damgasını vuran pragmatizm ve egemen güçlerle uzlaşma, bugün hemen hemen hepsinin yok olmasıyla sonuçlanmıştır. RSE'ne bel bağlayan bu gruplar Gorbaçov'un estirdiği rüzgarların yönünde hareket ederek egemen güçlerin kucağına oturdular.

İlk "barış sürecine uyan" Kolombiya'daki M-19 Gerillaları, merkezi yönetimle yaptıkları uzlaşma sonucu seçimlere ve parlamentoya katılma karşılığında silahlarını teslim ederek silindiler. Uzun yıllar (K.burjuva çizgide olsalar da) yürütülen mücadelenin kazanımları böylece bir gecede egemen güçlere peşkeş çekildi. Peşinden, "demokratik"liğini kanıtlamak isteyen Nikaragua'daki Sandinistalar ABD'nin dümen suyunda yürüyen Comoro kliğine ellerindeki iktidarı teslim ettiler. "Serbet seçimlerde halkın güvenini tazeleme" adına kan dökülerek alınan iktidar "hayal-i hüsrân" içinde sahiplerine iade edildi. Sosyalist enternasyonalin toplantısında Ortega pişkince Nikaragua'daki Sandinistaların demokratlığını övüyordu. J.Carter'in gözetiminde emperyalist güçlerin arenasında oynayan "demokrasi" oyununda Sandinistaların aleyhine sonuçlanarak iktidar "pisi pisine" elden gitti. Castro'nun meydanlardaki destek örgütleri de para etmemişti. Şimdi de, tarihsel misyonunu sona erdirme sırası El-Salvador'daki FMLN örgütüne gelmiş bulunuyor. Bir dizi "barış görüşme"lerinin ardından onlar da kardeşlerine ayak uydurarak "mevcut yönetimi paylaşma ve vatandaşlık hakları" uğruna silahlarını teslim etme hazırlığındalar. Pentagon etiketli ve papazlar onaylı oyunun son perdesi El-Salvador'da kapanmak üzere. Bölgenin diğer ülkelerinden Bolivya'da da durum aynısı. Bolivar'ın anısını yaşatmanın bedeli bu-

gün ihanetle eşleşmiş durumda.

Ancak, emperyalist dış güçlerin ve ülkedeki egemen güçlerin yoğun saldırı ve komplo girişimlerine rağmen giderek güçlenen PKP bölgedeki yanan kızıl bir meşale. M-L/MZD biliminin kızıl güzergahında iktidar yürüyüşünü inançla sürdüren Gonzalo önderliğindeki PKP, hem nitelik ve hem de nicelik olarak bölgedeki en büyük komünist güç. Ant dağlarının doruklarında yanan kızıl meşaleler ve devrimin zafer nidaları bugün Lima varoşlarında yankılanarak Peru halkına umut ve güven veriyor. PKP'nin bu gücü aynı zamanda "Marksizm-Leninizm öldü." ve "Mao hiç bir zaman komünist olmadı gibi, Çin'de de hiç bir zaman sosyalizm olmadı" diyenlerin suratına inen bir şamardır. Enver Hoca'nın "sosyalistleri" ve "amansız Stalin'cileri bir bir "serbet seçimlerle" tarih sahnesinden silinirken, "Yaşasın Marksizm-Leninizm ve Maoizm" şiarlarını kendisine rehber edinen PKP halk iktidarının kurucu gücü olarak Peru halkının yüreğinde kök salıyor. O, aynı zamanda ezilen dünyanın mazlum halklarının günümüzdeki kurtuluş rehberliğini de yapıyor.

Küba'ya gelince, modern revizyonist alaşımli Che Gueracı çizginin ayakta kalmaya çalışan yegane kalesi. Uzun yıllar RSE'nin ileri bir karakolu işleviyle modern-revizyonist Rus bürokrat burjuvazisi tarafından korunan bu ülke, RSE'nin pes etmesiyle kendisini bir anda büyük iktisadi ve siyasi krizin içinde bulmuştur. Her ne kadar "sosyalizmden dönmeyeceğiz" deniyorsa da dünyadaki konjektürel gelişmenin bugünkü boyutu ve önderliğin niteliği bunun kısa vadeli bir "kükreyiş" olduğunu gösteriyor. Püro ve şeker kamışıyla ayakta durdurulmaya çalışılan ekonominin nasıl ayakta kalabileceği ise başka bir soru işareti.

Afrika

Bir çoğu ikinci paylaşım savaşı sonrasında kurulmuş ülkelerin üzerinde yer aldığı yer kürenin bu parçasında devrimci ve komünist örgütlenmelerin önemli güçleri önemli bir güç kaybına uğramışlardır. BPKD'nin yarattığı fırtınanın ardından kurulan bir çok Parti ve örgütlenme UTH içindeki ayrılıklardan etkilenerek ya küçülmüşler ya da RSE'nin güdümünde silinmiş-

lerdir. Angola, Mozambik, Zimbabve, Cezayir ve Güney Afrika bölgedeki önemli fırtınaların merkezleriydi. RSE'nin direktifleriyle bölgedeki Küba askerlerinin yardımları sayesinde iktidarı ele geçiren Angola kurtuluş örgütü halen iktidardadır. Gorbaçov'un "glasnost"una ayak uydurarak Küba askerlerinin G.Afrika Cumhuriyeti ile yapılan anlaşma sonucu ülkeden ayrılmasının ertesinde UNİTA'nın da içinde yer aldığı "ulusal uzlaşma komitesi" ile ülke yönetilmektedir. Zimbabve Robert Mogabenin önderliğindeki "Marksist" önderliğini İngilizlerin desteğindeki muhalefetle paylaşmaya hazırlanıyor. G.Afrika'da uzun yıllar yürütülen ırkçı faşist Apartheid politikasına meydan okumuş Afrika Ulusal Kongresi (ANC) Mandela'nın serbest bırakılmasıyla barışçı bir siyasetin içine gömülmüştür. Mobuta adlı papazın direktiflerine ayak uyduracak kadar "barışçı" olmaya çalışan ANC, "Afrika'nın Gorbaçov'u" D.Cleark kliğince örgütlenen gerici siyah İNKATA hareketinin saldırılarıyla iyice sinmiştir. Yapılacak "ilk özgür seçimlerde" muhtemelen parlamento koltuğuna oturacak Mandela'nın direktifiyle ANC'de tarihe karışacaktır.

Uzun yıllar, Cezayir yönetimiyle öğünen K.burjuva örgütlülükleri, son seçimlerin ertesindeki islami hareketin zaferiyle şaşkına dönmüşlerdir. Fransız emperyalistlerine karşı verilen mücadeleyle kazanılan iktidar, izlediği yanlış siyasi ve iktisadi politika sayesinde bugün tamamen kitle desteğinden yoksun iktidar koltuğundaki bir azınlık olarak kalmışlardır. Ordunun desteğiyle korunmak istenen "laik" düzen, görünen o ki, yakında yerini cüppelilere bırakacak.

Asya

Emperyalist zincirin önemli ölçülerde kırıldığı Dünyanın bu bölgesinde, 17 Ekim devriminin ülkesi SB ve Mao Zedung önderliğindeki Çin'in varlığı, emperyalist ablukaya karşı mücadele yürüten bölge halklarına önemli avantajlar sağlamıştı. Vietnam, Kampuçya, Laos, K.Kore ve Tibet gibi ülkeler bir bir ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleriyle emperyalizme önemli darbeler vurdular. UKH içinde beliren görüş ayrılıklarının ML ve revizyonistlerin kamplara bölünmesiyle sonuçlanınca Çin önderliğindeki Marksistler Kampuçya'da et-

kinlik sağlayabildiler. Diğer ülkelerin tümü RSE'nin safında yer aldı. 78 yılında Kampuçya'nın da RSE'nin güdümündeki Vietnam tarafından işgal edilmesi ve Çin'deki bilinen karşı-devrimci darbeye Marksistlerin iktidardan uzaklaştırılması, bölge ülkelerini tekrar emperyalizmin birer pazarı haline getirdi.

Bugün bölgedeki durum şudur; Çin başlayan öğrenci eylemlerinin ardından yönetimde göz boyama değişikliğine gitti. Teng-Sio Pin'in tasfiyesi ardından iktidara getirilen "sertlik yanlısı" (her ne anlama geliyorsa) Li-Pen, revizyonist çıkmazlarını gizleme gereğiyle "marksizme yöneliş" gibi bir rota çizmeye başladı. İktisaden güçsüz yapısıyla RSE gibi palazlanmayan Çin bürokrat burjuvazisinin bu manevrası, hem içteki muhalefeti susturmaya ve hem de Çin'in bugünkü yapısıyla ancak kendi isteklerine cevap vereceğini gördüğünden "sosyalizmden dönmeyeceğiz" yeminleri etmeye başladı. Ancak, enflasyon, rüşvet, fuhuş ve yolsuzluk gibi kapitalizmin hastalıkları yapıyı ciddi derecede tehdit eder boyutlara ulaşmıştır. "Serbest pazar ekonomisi" sayesinde işsizlik diz boyu artmış, sosyalist dönemden kalma yerli üretim durma noktasına gelmiş ve teşvik edilen tüketim alışkanlığı sayesinde ülke emperyalizmin önemli pazarı haline sokulmuştur. Çin bürokrat burjuvazisi, gelişmelerin seyrine paralel tipik yarı sömürgelerdeki komprador burjuvaziye dönüşür. "Radikal reform"lara yönelmemesinin nedeni iktisaden güçsüzlüğünün ürünü olarak iktidar koltuğunda faşist cebirle durmak zorunda kalışıdır.

K.Kore'de, Kim-İl Sun hanedanlığı RSE'nin çöküşüyle birlikte G.Kore üzerinden kendisine yönelen ABD emperyalistlerini bir taraf etmek için "Asya Asyalılarındır" şiarıyla Japon emperyalistlerine yaslanmaya yönelmiştir. Uzun yıllar "ortada kalma politikası" ile ML ve modern-revizyonizm arasındaki ideolojik çatışmayı "idare eden" tutumu sonunda giderek hanedanlık yönetimine sürüklemiş ve bugün

Kim-İl Sun kendisinden sonra iktidara oğlunun getirilmesi için anayasal zorunluluğu Partiye kabul ettirmiştir.

Vietnam, Yanke emperyalizmine karşı yürüttüğü mücadeleyle halkların gönlünde efsanevi bir taht kuran bu ülke, Giap önderliğinde RSE'nin güdümüne girmiş ve onun bölgedeki çıkarlarının jandarmalığını yapmıştır. Askeri gücünü önemli ölçüde bölge halklarını RSE'nin güdümüne sokma amacıyla kullanan Vietnam, 1978 yılında Kampuçya'daki DHİ'na yönelik işgal saldırısıyla görevini yerine getirmiştir. RSE'nin bugünkü çöküntüsü ardından iktisadi krizin içine düşen Vietnam yönetimi K.Kore'de olduğu gibi, Japon emperyalistleri başta olmak üzere batılı emperyalist güçlerin kucağına oturmuştur.

Kampuçya, bölgedeki "istikrarsızlığın başı" konumunu "barış görüşmelerine" rağmen sürdürmektedir. Pol-Pot önderliğinde Kızıl-Kmerler'in DHİ'ni inşa etme sürecindeki hatalarından yararlanan ülkedeki RSE güdümündeki muhalefette yardımıyla ülke 1978 yılında Vietnam'lı sosyal-faşistler tarafından işgal edildi. "Pol-Pot terörüne karşı" demokrasi maskesiyle "kardeş Kampuçya halkını kurtarmaya gelen" sosyal-faşistler, Pol-Pot'u iktidardan uzaklaştırıp yerine RSE güdümünde kukla "demokrat" bir yönetimi iktidar koltuğuna oturtular. Ancak, Kızıl-Kmerler bu oldu bittiye boyun eğmeden uzun silahlı bir mücadeleyi başlattılar. 1989 yılında gündeme gelen "barış görüşmelerinde" Kızıl-Kmer hareketini tasfiye etmek için birleşen emperyalist güçler, hareketin Kampuçya halkı için kök salması karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar. Bugün halen yürütülen "barış görüşmeleri" sonuçlanmış değildir. Vietnam'ın desteğini çekmesiyle yıkılacağını anlayan mevcut kukla yönetim, "iktidara ortak olma" manevrasıyla ucuz kurtulmanın peşindedir. Hatalarına rağmen Kızıl-Kmer hareketi marksisttir. Bölgedeki kitle destekli önemli siyasal bir güçtür. Gelişmeler, Kızıl-Kmer hareketinin iktidara gelmesinin yakın olduğunu

göstermektedir. Çin'in güdümünde oldukları konusundaki eleştirilerde doğru değildir. Çin yapılan görüşmelerde Kızıl-Kmer hareketini tasfiye etmeye yönelmiş ve ondan desteğini çektiğini açıkça belirtmiştir.

Filipinler, ABD emperyalizminin bölgedeki askeri üssü konumundaki bu ülkede FKP önderliğinde mücadele yürüten Yeni Halk Ordusu (NPA) kitle destekli önemli bir güçtür. Markos'un gitmesiyle "demokrasiyi getiren melek" Aqino'nun seçimlere ilişkin manevrasına zemin hazırlama hatasına düşmelerine rağmen, M-L/MZD'den etkilenmeleri onları olumluluğa yöneltmiştir. 35 bin kişilik gerilla ordusuyla ülkedeki tek iktidar alternatif güçtür. Ülkenin doğusundaki müslüman MORO hareketinin M-L olmayla hiç bir ilişkisi yoktur. Libya tarafından finanse edilen bu örgütün gücü iktidarı alacak düzeyde değildir. Zaman zaman mevcut yönetime karşı olduğundan dolayı NPA'yı desteklemesi belirleyici değildir.

Bölgenin diğer bir gerilla örgütü ise Tamil Kurtuluş Kaplanlarıdır. (ELAM) milliyetçi bir örgüt Sri-Lanka'da uzun bir süredir mücadele yürütüyor. Hindistan'ın Tamil eyaletinde de önemli bir kitle desteği bulunuyor. 1988 yılında Hindistan askerlerinin Sri-Lanka yönetimiyle işbirliği ederek yürüttükleri soy kırımında binlerce tamil köylüsü ve gerilla katledildi. Büyük bir darbe yiyen örgüt daha sonra tekrar toparlanarak faaliyetini sürdürdü. Dar bakış açılı milliyetçi bir örgüttür. Bu anlamda da onun desteklenmesi gereken yönü ulusal kurtuluş mücadelesi yürütüyor olmasıdır. M-L siyasal bir hatta sahip olmadığı gibi, milli burjuvazinin karakterinden kaynaklanan bir saldırganlıkla M-L düşüncelere pek sıcak bakmıyor. Uzun vadede mücadeleyi yürütüp yürütmeyeceği ise, konjektürel gelişmelere ve hareket içinde güçlenecek M-L güçlere bağlıdır.

(Sürecek)

İKK'YI OKU-OKUT

www.ikk-online.net

Kuruluşunun 20. yılı içinde bulunurken şehitlerimizi anmak önemli bir anlam taşımaktadır. Bunu kavramak için geçmişten günümüze gelinen süreç göz atmak yararlı olacaktır.

Çeşitli milliyetlerdeki Türkiye Komünist Hareketi yaklaşık 75-80 yıllık geçmişe dayanır. Yüzyılımızın başlarında aydınlar içinde devrimci-demokratik düşünceler gelişmeye başlar. Bu dönemlerde kapitalist dünyada hızla gelişen marksist akım bazı aydınlarımızın da ilgisini çekerek etkilenmesini sağlar. Bu etkilenenlerden biri de Mustafa SUPHI'dir. 1883'te Giresun'da doğan, orta öğrenimini Erzurum'da tamamladıktan sonra, İstanbul Hukuk Fakültesine devam edip daha sonra iki yıl Paris'te Sorbon Üniversitesinde sosyoloji öğrenimi gören Mustafa Suphi, Avrupa İşçi Hareketlerini özellikle Fransa ve Belçika'daki grev hareketini yakından izler. O sıralarda Marks ve Engels'in eserlerini inceler. Paris'teki 2. Enternasyonal büroya üye olduğu sıralar Türkiye'de 1908 Jön Türk Hareketi gelişir. 1910 yılında Türkiye'ye dönen Mustafa Suphi henüz kurulmuş olan Osmanlı Sosyalist Partiyeye girer. Başından itibaren bu Partiyle ideolojik çatışmaya giren ve aynı görüşleri paylaşan bir çok arkadaşıyla Partiden ayrılır, başka bir sol Parti kurma hazırlığına girer. Bu süreci hızlandırmak için "İtham" adlı bir gazete çıkarır ve bunda marksist sosyalizmin ilkelerini anlatır ve Türkiye proleteriyasının devrimci bir sosyalist Partiye ihtiyacı olduğunu anlatır. İttihat ve Terakkilerin gerçek yüzünün, bunların emperyalistlerin güdümünde savaşa hazırlandığını, emperyalist savaşın halka nelere mal olacağını vs. açıklayarak kitlelere siyasal bilinç verir. Halk düşmanı egemen sınıflar hemen harekete geçer ve 1913 yılında Mustafa Suphi'yi bu yazılarından dolayı Sinop Kalesine sürgüne gönderir. 1914 yılı başlarında Mustafa Suphi bir kayıkla Sinop'tan Rusya'ya kaçmayı başarır, ordan Avrupa'ya geçmek ister. Ancak, I. Dünya Savaşı patlak verir. Almanya safında savaşa katılan egemen sınıflar rusya'ya saldırır. Savaş sırasında Mustafa Suphi yakalanır ve önce Kaluga eyaletine, ordan da Ural'a sürülür. Orda fabrikalarda çalışan Mustafa Suphi, Tatar işçileri aracılığıyla Bolşevik Partisiyle ilişkiye girer, faaliyetlerine katılır. Ural'da Türkiye savaş esirleri arasında yürüttüğü faaliyetler sonunda ilerde Türkiye Komünist Partisinin savaş kolunu oluşturacak devrimci bir çekirdek kurar. Mustafa Suphi örgütlediği yüzlerce savaş esiriyle 1917 Ekim Devriminde yer alır. Ekim sosyalist devrimi Mustafa Suphi ve diğer bütün savaş esirlerini serbest bırakmayla özgürlüğüne kavuşurlar. 1918 Musko-va'ya geçen Mustafa Suphi bundan sonra bütün varlığıyla devrimci mücadeleye atılır. 18 Temmuz 1918 toplanan Türk Sol Sosyalistlerinin Kongresinde TKP yurt dışı kolunun kurulması ve

"Yeni Dünya" gazetesini yayın organı olarak kurulmasını kararlaştırılır.

Mart 1919'da yapılan 3. K. Enternasyonalin I. Kongresinde Türkiye Komünist hareketinin temsilcisi olarak katılan M. Suphi, Almanya'nın yenilgiyle birlikte Türkiye'yi işgal eden emperyalist güçlere karşı mücadeleyi örgütleme faaliyetlerine girişir. Bu sürede Türkiye'deki devrimci çevrelerle bağlarını sürdürüyordu. Merkezi Ankara'da olan Türkiye Halk İştiriyakun Fırkası, İstanbul'da Komünist gruplar örgütlenmişti. Bunlar ve Rusya'da kurulan yurt dışı Komünist Teşkilatında 3000 üyeyi temsilen 75 delege 3-16 Eylül 1920'de TKP'ni kurdu. TKP kurulmasıyla Parti olarak emperyalist işgale karşı gelişen kurtuluş mücadelesini örgütlemeye çalıştı. Rusya'daki savaş esirlerinden, diğer Türkiye'li yurtseverlerden "Doğu gönüllüleri enternasyonal alayı"ni oluşturmuş, Rumenlerin ve Bulgarların da katıldığı bu gönüllü alayı emperyalistlere, Beyaz Ruslara karşı savaştı. Bu gönüllü alayı ile birlikte Türkiye'ye geçmek ister. Bakü'den 350 kişiyi Anadolu'da savaşa katılmaları için yollar. Ancak o sıralar Taşnakların elinde bulunan Ermenistan'dan ve Menşeviklerin elinde bulunan Gürcistan'dan geçemez. Bunun üzerine Partinin genel başkanı Mustafa Suphi, Mustafa Suphi'nin eşi, Parti Genel Sekreteri Etem Nejat, Merkez Komite Üyeleri İsmail Hakkı, Mehmet Emin, Hakkı Hilmioglu... Çitoğlu'da dahil 15 yönetici komünist Kars üzerinden ülkeye dönerler. Dönmeden önce Sovyetler Birliğine ve Mustafa Suphi'lere tutuklanmayacaklarına ilişkin söz veren Kemalistler, sözünde durmaz ve Kazım Karabekir planıyla kurduğu komployu hayata uyguladılar. Kars'tan Trabzon'a yola çıkan komünistler, yol boyunca planladıkları gerici kışkırtmalarla halkı üzerine saldırtmaya çalışırlar. Suphi ve yoldaşları 28 Ocak 1921'de Trabzon'a gelmeyi başarır. Ama önlerini jandarma ve polis keser. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının ellerini kelepçeleyip önceden hazırlanmış bir motor ve kayığa bindirilip 28-29 Ocak gecesi arkadan gelen bir motor, Mustafa Suphilerin motoruna yansır, kanlı bir boğuşma olur, elleri kelepçeli 15 komünist görülmemiş alçaklık ve vahşilikle katledilirler. Böylece çeşitli milliyetlerdeki Türkiye halkı ile komünist şehitlerini 71 yıl önce bu ay içinde vermiş oldu.

Bütün bir ömürlerini marksizme adayan, yaşamları engin fedakarlık ve zengin mücadelelerle dolu bu komünistlerin ölümü, bugün olmuş gibi acıları yüreğimizde, anıları hep tazeliğini koruyarak bilincimizde, mücadelemizde yaşamaktadır.

Mustafa Suphi'lerin şehit edilmesiyle o zaman komünist olan TKP önderlik olarak büyük kayıp aldı. Parti kendine gelemedi. 1922 Ağustosunda yapılan 2. Kongresinde ML hattı ko-

Ahmet Muharrem ÇİÇEK

Ali Haydar YILDIZ

Atilla ÖZKAN

Meral YAKAR

Mahir ÇAYAN

Baba ERDOĞAN

Hüseyin CEVAHİR

runmasına rağmen, ihtilalci yönü geliştiremedi. 1924 yılında toplanan Parti konferansı da ilerleme sağlayamadı. Partide sağcılık giderek gelişti. 1924-25'ten itibaren Mustafa Suphilerin M-L Partisine ihanet ederek revizyonist bir Partiye dönüştürdüler. Bir yandan Şefik Hüsnü, diğer yandan daha da sağında olup, Kemalizmin uzantılığını yapan Şevket Süreyya Aydemir, Vedat Nedim Tör, Partiyi burjuva ihanet kulübü haline getirdiler. Aydemir ve Tör, başından beri Partide Kemalizm kuyrukçuluğunu yapmaya çalışmış, sonraki yıllarda burjuvazi ve polise teslim olup hizmetine girmişlerdir. Oportünist-revizyonistleştirilen Partiyi 1956'da Sovyetler Birliğindeki geriye dönüşle birlikte, Rus Modern Revizyonizminin uzantısı olarak, karşı devrimci sahte komünist Partisi haline getirdiler. Böylece bir yandan düşman, diğer yandan bu hainler Türkiye halkını elli yıl karanlığa mahkum etmişlerdi.

1960'larda dünyada ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin gelişmesi Çin Proleter Kültür Devriminin dünyayı yankılandırması, içte işçi sınıfının ekonomik, demokratik hareketinin ve köylü hareketinin gelişmesi, Marksist-Leninist düşüncelerin gelişmesini hızlandırdı. Özellikle gençlik içinde, altmışların ortalarından sonra oportünizm, revizyonizm ve reformizme karşı mücadele hızla gelişti. Bu sürede bazı devrimci örgütler kuruldu. Bunların içinde ideolojik mücadele kıyasıya sürdü. Bu mücadelede yetişen ve gelişen marksist kadrolar içinde yer aldığı küçük burjuva TİİKP'i, M-L sınıf hareketinin gelişmesi önünde engel görerek ayrılıp, Nisan 1972'de TKP/M-L'i kurdular. Böylece elli yıllık reformist-revizyonist karanlık süreci parçalayıp, M.Suphi TKP'nin kızıl ışığını yeniden alevlendirerek, çeşitli milliyetlerdeki halkımıza aydınlık geleceğin yolunu gösterdiler.

Aradan yarım yüzyıllık kesintiden sonra çeşitli milliyetlerdeki proletarya ve emekçi halkımız TKP/M-L ile yeniden proletarya Partisine kavuşmuş oldu.

Partimiz, faşizmin devrimci harekete azgınca terör estirdiği bir dönemde çok zor koşullarda kuruldu. Kuruluşuyla birlikte düşmanın şimşeklerini üzerine çekti ve yoğun saldırılara maruz kaldı. 12 Mart 1971 darbesi devrimci hareketlere ağır kayıp verdimişti. Artık baskıların odağı; yeni kurulan ve M-L hattıyla onlar için en tehlikeli durumda olan Partimiz oldu. Partimiz, bir taraftan örgütsel faaliyetini oluşturup geliştirerek gücü ölçüsünde düşmana karşı askeri eylemlere girişiyor ve Parti faaliyetini bu sıcak mücadele ortamında çelikleştirmeye çalışıyor, diğer yandan uluslararası alanda modern revizyonizme tavır koyarak, içte bunların uyduları TKP, TİP gibi modern revizyonistlere, TİİKP gibi revizyonist-pasifist örgütlere, THKP-C, THKO gibi kü-

çük burjuva ve Parti ve örgütlerin revizyonist, Kemalizm etkilemeli, sosyal şöven vb. görüşleri amansız eleştirilene tabu tutularak bu mücadele içinde Parti ideolojik olarak çelikleştiriliyordu.

Bu mücadeleler içinde fazla geçmeden, M. Suphi TKP'si kurulduktan 1 yıl geçmeden ağır kayıp alması gibi, devamı olarak kurulan Partimizde kurulmasından bir yıl sonra önder kadroların çoğu, ya şehit olarak ya da esir düşerek Parti ağır kayıp aldı. Türkiye Komünist Hareketi tarihinde ikinci subjektif yenilgisini alıyordu.

Yeniden kurulan Partimiz ilk kaybını yine Ocak ayında, 24 Ocak 1973'te Dersim'in Zel dağındaki Mirik mezrasında barındığı bir mağranın düşman kuvvetlerince kuşatılmasıyla çok zayıf bir silahlı savunmayla, çatışmada değerli bir üyesi Ali Haydar YILDIZ'ı şehit vererek aldı. Bu çatışmada kimi önder yoldaşlar yara almadan, Parti kurucu önderi İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş da yaralı olarak kurtuldu. Ancak 4 gün sonra bir ihbarla düşmana esir düştü ve 3.5 ay akıl almaz en ağır işkencelerle Diyarbakır'daki MİT binasında alçakça katledildi. Aynı yıl peşpeşe bir çok Parti kurucu önder kadrolar düşmanın eline esir düştü.

Aynı yıl Parti'nin ilk bayan şehidi Meral YAKAR yoldaşın da, yaralı halde hastahanedeyken düşmanın baskı ve işkenceleriyle Ocak ayının sonlarında yitirdik. 18 Ocak 1976'da Atilla ÖZKAN'ın Zeytinburnu'ndaki evi Mete Altan, Muhsin Bodur ve Uğur Gür sorumluluğundaki faşist polis timleri tarafından basılarak çatışmada yoldaş şehid edildi. Daha sonraki yıllarda Haydar ASLAN, İhsan PARÇACI (24.1.1981), Metin KAYA (1988), Haydar DOĞAN (1991), vs. bir çok yoldaş Ocak ayı içinde çatışmalarda alçakça katledildi.

Gerek, LENİN, R. LÜXSENBURG, K.LIEBNECHT'in bu ayda yitirilmesi, gerekse Mustafa Suphi ve yeniden kurulan Partimizin ilk şehitlerinin Ocak ayında ve Ocağın son haftasında yoğunlaşması, yine şehitlerimizin hergün yoğunlaşması ve tek tek anmanın kolay olmamasından dolayı Partimiz, 2. Konferansında, her yıl Ocak ayının son haftasını PARTİ ve DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANMA haftası İLAN ETMİŞTİR.

MUSTAFA SUPHI'den sonra, Partimizin üç genel sekreteri; 1973 Mayıs'ında İbrahim Kaypakkaya ve 1981 Eylül'ünde Süleyman CİHAN en korkunç işkence altında ser verip sır vermeyerek, 1987 Mayıs'ında Kazım ÇELİK destansı bir çatışmada şehit olmuştur.

Partimiz yirmi yıllık süreçte yüzlerce şehit vermiştir. Genel sekreterler dışında Merkez Komite üyesi Hayrettin BAKIŞ çatışmada şehit ol-

muştur. Mehmet Zeki ŞERİT, Ahmet Muharrem ÇİÇEK, Cemil OKA, Selahattin DOĞAN, İsmail HANOĞLU, Ali GEÇGEL, Ali YILMAZ, Efendi DİRİL, Orhan BAKIR, Ali UÇAR, Veysel UYAR, Hasan Hakkı ERDOĞAN, Ali Karadağ, Ali Mete, Hıdır AYKIR, Cihan TAŞ, A.Haydar ARSLAN, Haydar ASLAN, Hüseyin TOSUN, Rıza SÖKMEN, Zeki UYGUN, Ali Rıza BOYOĞLU, Ünal KÜÇÜKBAYRAK, İbrahim POLAT, Mehmet Kemal YILMAZ, İsmail ORAL, Metin KAYA, Niyazi SEZGİN, vs. gibi önder kadro ve üyeler başta olmak üzere ismini sayamadığımız bunların dışındaki bir çok üye, aday üye, ileri sempati-zan ve örgütlü yoldaş, örnek direnme ve engin fedakarlık ruhuyla çatışmalarda veya işkencehanelerde, hiç bir kişisel çıkar taşımaksızın, çeşitli milliyetlerdeki proleterya ve emekçi halkımızın kurtuluşu için ömrünü adayıp, hayatlarını, gözünü kırpmadan feda ederek mücadele bayraklarını bize emanet ettiler.

Devrim şehitlerini anarken, Deniz GEZMİŞ, Hüseyin İNAN, Yusuf ARSLAN, Mahir ÇAYAN, Sinan CEMGİL, M.Fatih ÖKTÜLMÜŞ, Tamer ARDA, Necdet ADA-LI, Erdal EREN, Mustafa ÖZENÇ, Zeki YUMURTACI, İrfan ÇELİK'ler ve yüzlercesini anmadan geçebilir miyiz?

Devrim yolunda hayatlarını tereddütsüz feda eden bütün şehitler büyük saygıya değerlerdir. Ancak, komünist olarak Parti şehitlerimizi anmak daha da önem ve anlam taşır. Bu anlam ve önem, onların M-L/MZD bilimini kavrama ve kendini adanmaları, amaçları, hedefleri vb.den gelir. Unutulmamalıdır ki önümüzdeki devrim demokratik devrimdir. Bir anlamıyla burjuva demokratiktir. Hedeflediği temel kapitalizm öncesi ekonomik biçimler ve emperyalizmdir. Kapitalizmi bir bütün olarak hedeflemiyor. Dolayısıyla bu devrimden menfaati olan ve bunun için harekete geçen bir çok sınıf ve tabaka var. Bunlarda, bu amaçları için kitleleri harekete geçirmeye çalışmakta ve hatta sınıf bilincinden yoksun proleterleri bile etrafına çekebilmektedirler. Ama bu sınıflar, tabakalar ve görüşlerinin hedefi, önünde-sonunda burjuvadır ve kapitalizmi hedeflerler; Amaçla-

rı, sosyalizmi ve komünizmi inşa etme değil. Ancak, sınıf bilinçli proleterya, izlediği doğru siyasal çizgiyle ve mücadelede verdiği güvenle yedeğine aldığı sınıf ve tabakalarında desteğini alıp demokratik devrimde çakılıp kalmayarak sosyalizm ve komünizmin inşasını hedefler.

Demek ki, içinde bulunduğumuz devrim sürecinde, bu uğurda ölenlerin hepsi devrim şehidi olmalarına, bu süreçte ortak hedefler taşımamızdan dolayı bizim de şehitlerimiz olup, sahip çıkıp anmamıza rağmen, komünizm şehitleri olarak Parti şehitlerimizi anmak daha farklı anlam ve önem taşımaktadır.

Devrim şehitlerini anmak, genel olarak onların devrime katkıları, gösterdiği fedakarlıkları, azmi, kararlılığı, devrime hayatını feda etmelerine sahip çıkmak, onların mücadelesini örnek almak ve bize emanet ettiği yerde mücadelelerini sürdürerek onların da intikamını sınıf olarak düşmandan almak olarak anlamalıyız.

Komünizm şehitlerini, bunların yanısıra, M-L/MZD bağlılığı, yer küresinde bütün anti-marksist akımlara karşı gösterdikleri tutarlı ve kararlı mücadele, kendimizi sürekli yenileme, zorlukların üstesinden gelme azmi, komünizm uğruna gösterdikleri eşsiz fedakarlık, korkuya, tereddüte kapılmadan, dizleri titremeden, engin bir ruhla hayatını mücadeleye adanmalarına sahip çıkmak, örnek almak ve sürdürmek olarak anlamalıyız.

Parti şehitlerimizi anmada basit bir saygı ve üzüntü göstermeyi anlamıyoruz. Kuşkusuz hergün yeni yoldaşlarda eklenen şehitlerimizin bizden koparılması, bizleri sarsmakta, yüreğimizi dağlamakta ve kötü üzmektedir. Ancak bu kaçınılmazdır, sömürücü sınıflardan kurtulmanın başka yolu yoktur. Sınıf mücadelesinin başarısı şehitlerimizin omuzunda yükseleceğinin bilincinde hareket etmek zorundayız. Şehitlerimizi anmak, onların siyasi güzergahında yürüyerek, ömrünün yetmediği mücadelesini canla başla daha aktif sürdürmek, komünizm kavgasında zaferi yakınlaştırmak olarak anlıyoruz ve ancak öyle onlara layık olabiliriz.

Şehitlerimizi anmak, onların savunduğu Marksizm-

Deniz GEZMİŞ

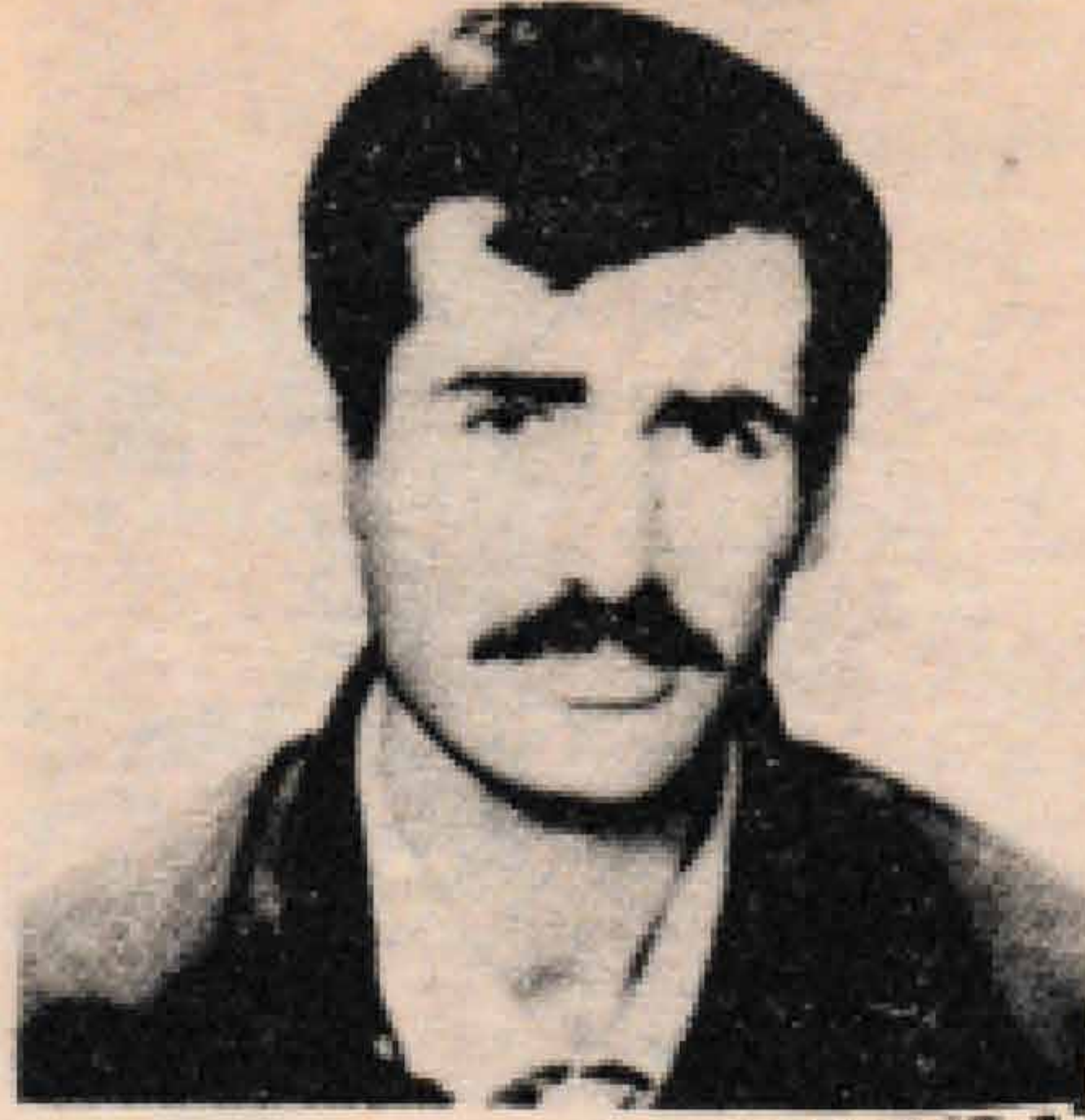
Hüseyin İNAN

Yus

Ünal KÜÇÜKBAYRAK

Hayrettin BAKIŞ

İbrahim POLAT

Leninizm, Mao Zedung Düşüncesi bilimini kararlılıkla ve azimle savunmaktır. Emperyalizm ve cephesinde hareket eden bütün burjuva güç ve düşüncelerin, Rusya ve Bloğu, Arnavutluk ve Yugoslavya'daki açıktan çöküşü bahane ederek, bunu, M-L/MZD saldırı kampanyasına dönüştürdüğü bugünkü ortamda M-L/MZD'yi tavizsizce ve kararlılıkla savunmak her zamankinden daha önem taşımaktadır.

Hasan Hakkı ERDOĞAN

A.Rıza BOYOĞLU

Şehitlerimizi anmak, genel olarak revizyonizme, troçkizme, oportünizme, özel olarak bugün dünyada ve ülkemizde egemen olan ve gelişme eğilimi gösteren reformizme, ekonomizme, tasfiyeciliğe, yılgınlık ve karamsarlığa karşı M-L/MZD silahıyla tutarlı ve kararlı bir şekilde mücadele etmek, bu saldırıyı coşkulu ve ihtilalci bir çizgiyle pekiştirmektir.

Sağ oportünizmin bu eğilimlerini ideolojik baş düşman ilan edip, güçlü darbeler indirerek ve tecrit ederek bu mücadeleyi ihtilalci pratikle taçlandırmaktır.

Şehitlerimizi anmak, M-L/MZD'nin evrensel ilkelerini ülkemiz koşullarına uygulamak, onların gereklerini yerine getirmek, *pratik mücadele içinde geliştirmek*, bu mücadele içinde dönüştürmek, dönüştürmek ve aşmaktır.

Şehitlerimizi anmak, proletarya ve emekçi halka derinden bağlılıktır. Onların çıkarlarını hayatın her alanında tavizsiz savunmaktır. Kitlelerin amiri ve bürokrat bir politikacı değil, yorulmak bilmeyen bir öğretmeni olmaktır. Halkın öğrencisi, sonra öğretmeni olmaktır. Halkı bıkmadan, usanmadan eğitmektir. Onların geri kesimlerinin bilinçsiz ve geriliğinin kaynağını onlardan değil, onlara hüküm sürenler de görmektir. Onları aydınlatma sorumluluğunu kendinde görüp, azimle onlara siyasal gerçekleri göstererek, örgütleyip, silahlı mücadeleye seferber etmektir.

Şehitlerimizi anmak, çeşitli milliyetlerdeki proletarya Partimize derinden sevgi ve bağlılıktır. Partinin M-L/MZD'ye bağlılığını, ideolojik-örgütsel birliğini her şeyin üzerinde tutmaktır. Partiyi sadece düşman saldırılarına karşı koruma değil, içte çıkacak düşman unsurlara, grup ve hizipleme karşı da gözbebeği gibi koru-

M.Zeki ŞERİT

Zeki Uygun
22 Kasım 86Rıza Sökmen
22 Kasım 86

M.Kemal YILMAZ

Kamile ÖZTÜRK

Hilmiye TOSUN

maktır. Parti yıkıcılarına, Parti tasfiyecilerine, Partiyi düşman karşısında güçsüz düşürmeye, yenilgiye uğratmaya çalışanlara kitleler içinde Partiyi teşhir edip, küçük düşürmeye çalışanlara fırsat vermeyip, bu anti Parti düşmanca yöntemlere karşı amansızca mücadele yürütmektir.

Şehitlerimizi anmak, Parti ruhuyla yetiştirmektir ve Parti ruhunu yaşatmaktır. Disiplinli ve sıkı çalışmaktır. Partinin parçası olmaktır. Komünizmi hedefleyen Partiye kendini adamaktır. Dava adamı olmaktır. Kendisinden çok yoldaşlarını ve halkını düşünmektir. Sadece kendisi için değil, Partisi için, halkı için yaşadığını, onların parçası olduğunu bir an olsun unutmamaktır. Düşünce, söz ve davranışlarında açık yürekli, dürüst, samimi ve içten olmayı yaşam biçimi haline getirmektir.

Şehitlerimizi anmak, devrime bağlı kalmaktır. Kendini devrime adanmaktır. Hayatını vermeye hazır olmaktır. Devrimi kesintisiz komünizme kadar sürdürmektir. Komünizm yolunda eşsiz fedakarlıklar göstermektir. Azimli ve yaratıcı olmaktır.

Şehitlerimizi anmak, kendimizi teorik-siyasal olarak durmadan, sürekli aşarak ilerletmektir. Parti ve devrimin zorluklarına, daha yüksek ve karmaşık görevlerine hazırlamaktır. Zorluklardan kaçmak veya yelkenleri indirmek değil. Açık bir kafayla hareket ederek zorlukların üstesinden gelmektir.

Şehitlerimizi anmak, onların silahlı mücadele çizgisinde ısrarlı olmak ve hayata uygulamak için canla başla çalışmak, bu yönde eşsiz fedakarlıklar göstermek, edilgenliği kırmak, savaşın bedellerinde kaçınmamaktır.

Düşmanlarımız iktidarlarını kendiliğinden bırakmayacağına ve şiddet zoruyla koruduğuna, en ufak bir eylemi güçlü bir silahlı saldırıyla bastırdıklarına, bastırmak istediklerine, hatta katliamlar yapıp sıradan kitleleri bile kurşuna düzdiklerine göre, silaha daha sıkı sarılıp, bedellerini ödemeye hazır olmaktan başka çare yok. "Ezim ezim ezilmiş, bitkin, boynu eğik bir yük beygiri gibi ağır ağır, çeke çeke ölmekense, bu iğrenç düzenin savunucuları ve koruyucularına karşı yürütülen açık bir mücadelede can vermeyi yeğleme (Lenin) kahramanlığını göstermeliyiz. Bir savaşta kan dökülmeden, bedeller ödenmeden, zaferin kendiliğinden gelmeyeceği ortadadır.

Şehitlerimizi anmak, merkezi görev olan kırsal alanlara yerleşmek, gerilla savaşında yoğunlaşmak ve savaş geliştirip yaygınlaştırmaktır. Gerilla faaliyetini, adına layık bir gerilla savaşına dönüştürmektir. Mükemmeliyetçi değil, savaş içinde savaşa savaşa mükemmele ulaşılacağını görmektir. Güç ve olanakların yaratılmasından sonra savaşmak değil, asgari bir güçle savaşın içinde ve savaşın kazanılmasıyla

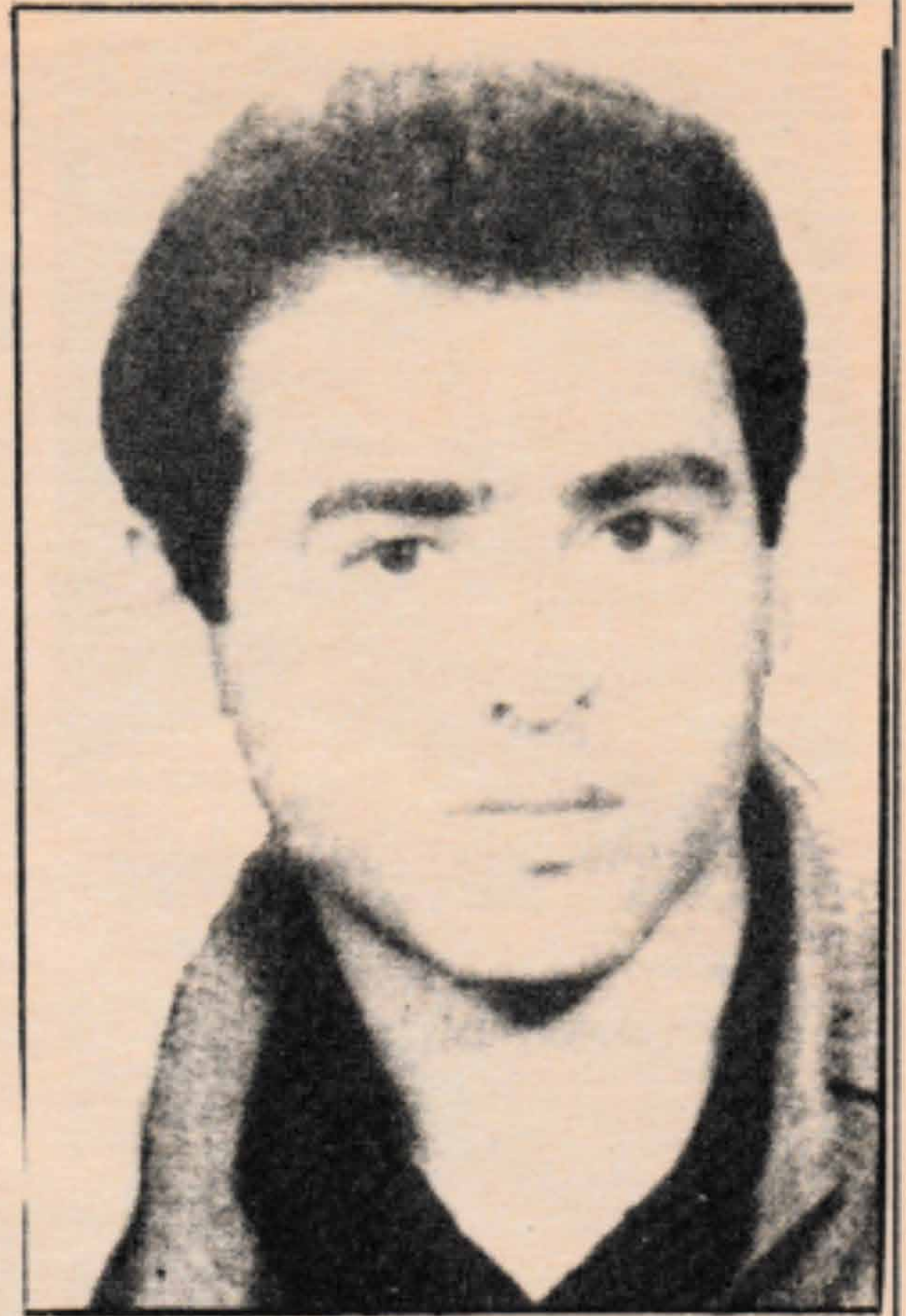
ıyla güç ve olanaklara kavuşabileceğini kavramaktır. Örgütlenmeyi merkezi göreve göre şekillendirerek, bütün örgütlenmenin merkezi göreve hizmet etmesini sağlamak ve bütün örgütlülüğün faaliyetlerini her an, ne derece merkezi göreve hizmet ediyor diye göz geçirip ona göre hareket etmesini sağlamaktır.

Şehitlerimizi anmak, Partiyi olduğu gibi örgütlenmelerini sürekli sağlamlaştırmaktır. Sağlamlaştırmayı daraltma değil, tersine geniş yığınlara ulaşıp, onları örgütleyerek gövdeyi geniş tutmak, geniş kitleleri harekete geçirecek devrime seferber etmektir, örgütlenmeyi sağlamlaştırmak, örgütlenmeyi sürekli gözden geçirerek eksiklerini gidermek, olumsuzlukların yolunu tıkmak, illegaliteye önem vermek, illegaliteyi geniş yığınlardan uzak durmak, kaçmak değil, örgütsel ilişki ve ağını gizli tutmak olarak ele almak, insanlara görev ve sorumluluk vermeden korkmayarak onların bu görevlendirmelerinde gelişeceğini, olumlu-olumsuzluklarının o zaman çıkarılacağını bilincinde hareket etmek, yeni gelişecek genç insanların yolunu açmak, Partiye taze kan aktarmak olarak anlaşılmalı. İnsanlarımızı örgütlenme içinde kitle eylemleri ve askeri pratik faaliyetler içinde pişirmek, geliştirmek, Parti ve örgütlenmeyi sürekli canlı tutmak olarak anlamalıyız.

Şehitlerimizi anmak, düşmanla silahlı mücadele içinde olduğu gibi, esir düşüncede ser verip sır vermeyerek İ.Kaypakkaya ve bir dizi yoldaşın geleceğini yaşamaktır.

Düşmanın, silahlı mücadele yürüten örgütlerin, hele hele sınıf hareketi olarak Partimiz üzerinde sıradan bir örgütün üzerinde durmasından kat kat fazla durduğunun bilinciyle de hareket edip, işkencehanelerde kızıl direnme destanlarını yaratmaktır. Aynı ruhu, düşmanın cezaevlerinde ve mahkemelerinde de göstermektir. Cezaevlerini birer okul, mahkemeleri de devrimi savunma kürsüsü haline getirmektir.

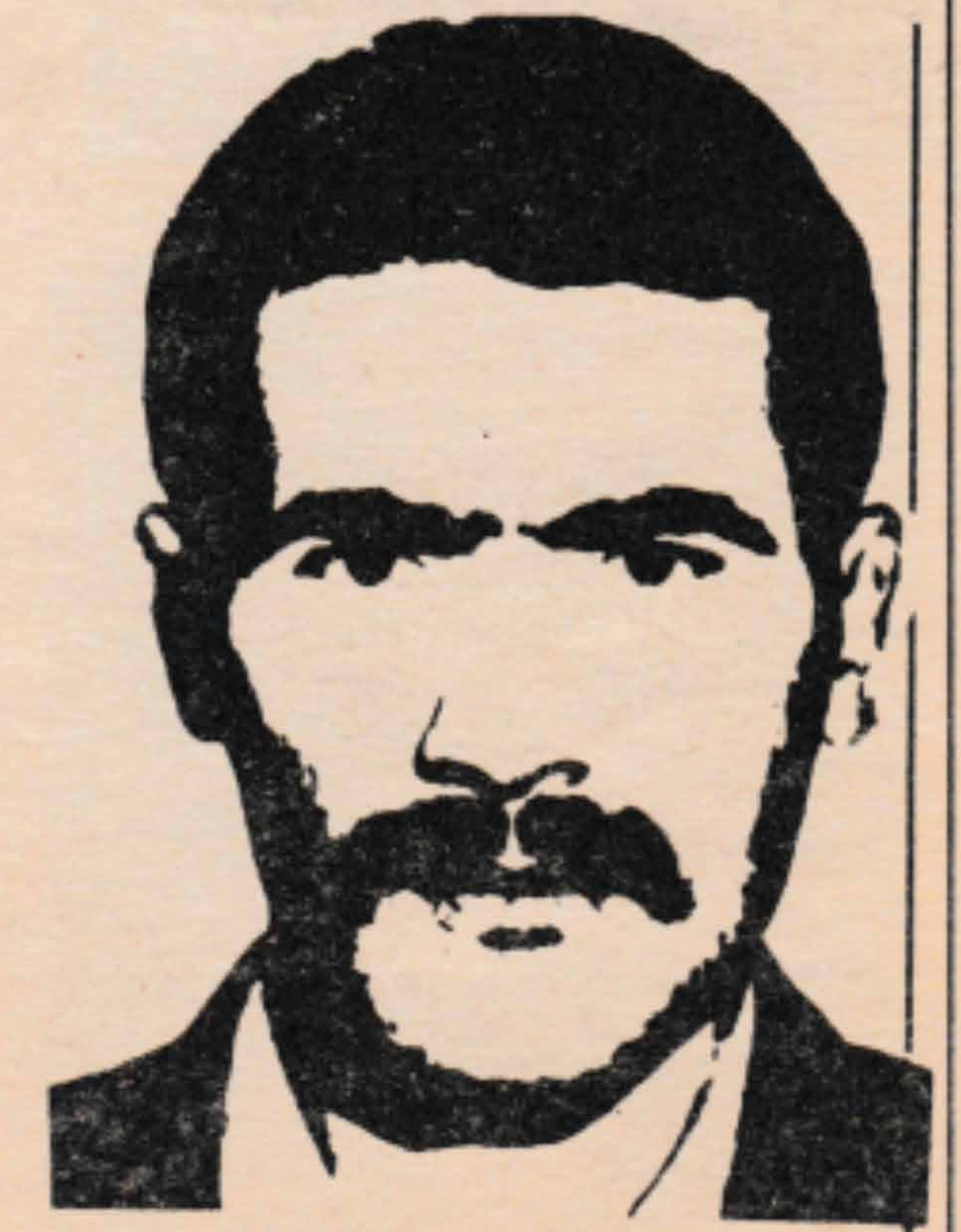
Şehitlerimizi anmak, ezen ulus durumundaki Türk şövenizmine karşı mücadele etmek, özellikle bugün hortlatılmaya çalışılan Turancılık ve ırkçılığı teşhir ederek, buna karşı amansız mücadele yürütmektir. Çok uluslu olan Türkiye'de ezilen ulus durumundaki Kürtlerin üzerindeki ulusal baskıya karşı çıkmak ve teşhir etmek, Kürtlerin kendi kaderlerini kendilerinin tayin etme hakkını tutarlı ve azimle savunmaktır. Bütün milliyetlerdeki proletaryanın sınıf örgütü olarak, bütün ezilen milliyetler üzerindeki milli baskıya karşı gelip, bütün milliyetlerin hak eşitliğini savunmaktır. Ezilen ulus şövenizmine karşı da mücadele etmektir. Milliyetçiliğin temeli burjuva ulusal çıkarlardır. Milliyetçilik burjuvazinin dünya görüşüdür. Proleteriyayı sınıf çıkarından, sınıf mücadelesinden uzaklaştıran, onların

Ali UÇAR

İsmail HANOĞULLU

İsmail Hakkı ADALI

Fevzi YALÇIN

Refa ŞEN

Kemal SOĞUKPINAR

dikkatlerini kendi çıkarı olan "ulusal çıkarlar"a yöneltir. Böylece, başta kendi ulus proleteryası olmak üzere, uluslar proleteryasını sınıf çıkarlarından uzaklaştırmakla yetinmemiş olur, birbirinden kopararak, güvensizlik ve düşmanlıklara yöneltir. Böylece, onları sınıf kerdeşlerinden uzaklaştırıp birliğini parçalar, sermayenin boyunduruğuna mahkum etmeye çalışır.

Bugün şehitlerimizi anmak, Parti 4. Konferansında ortaya konulan görüş ve kararları iyi kavrayıp, görevlerimizi engin şevk, kararlılık ve fedakarlık ruhuyla yerine getirmektir. Nerede bulunulursa bulunulsun merkezi görevi iliğinde hissetmek, onun gerçeklerini çalışma tarzı ve yaşam biçimi haline getirerek çalışmaktır.

Merkezi görevi deyim ve ya yüzeysel olarak tekrarlayıp geçmemeliyiz. O, nesnel koşulların zorunlu dayatmasıdır. Devrimin yoludur. Silahlı mücadeledir. Stratejik bir tespit, stratejik bir örgütlenme, temel ve esas mücadele biçimimizdir.

Merkezi görevi kavramak, siyasal çalışma ve siyasal mücadelenin önemini de kavramaktır. Siyasal mücadeleyi pratiğe yön vermek, onun yolunu aydınlatmak olarak görmektir. Bu siyasal faaliyet ışığında, devrimin şiddet yoluyla, gerilla savaşı yoluyla gelişeceğinden hareketle, kırsal alanlarda silahlı mücadele ve ordu örgütlenmesinde yoğunlaşmak, örgütlenmesini buna göre oluşturarak, bütün faaliyetlerin dolaylı ve dolaysız buna hizmet etmesini sağlamaktır. Bütün faaliyetlerini bunun ışığında sık sık gözden geçirerek, eksiklerini veya kösteklerini aşmak, mücadeleyi merkezi görevin ekseninde toplayarak yükseltmek olarak kavramalıyız. Bu özü kavradığımız ve hayata uyguladığımız oranda şehitlerimize, Partimize 4. Konferansımıza layık olabiliriz.

Bugün şehitlerimizi anmak, Partiye güvenmektir. Partinin karar ve görevlerini harfiyen yerine getirmektir. Partiye yeni ve canlı bir ruh kazandırmaktır. Partinin zorluklarını omuzlamak, üstesinden gelmektir. Yaratıcı olmaktır. Partiyi geliştirip, sağlamlaştırmaktır. Partide kurumlaşmayı sağlamak ve oturaklı hale getirmektir.

Bugün şehitlerimizi anmak, Türkiye devrimci hareketinde hemen hemen hepsinde egemen olan pasifizm ve önemli ölçüde kendiliğindenciliği, kuyrukçuluğu sadece ideolojik-siyasal olarak mahkum etmek değil, pratik olarak mahkum etmek, şehitlerimizin açtığı ve bizlere emanet ettiği savaşı adına layık bir şekilde gözüpek ve yırtıcı bir şekilde sürdürmek ancak öyle mümkün olur. Bu açıdan, bütün yoldaşlarımız ve bütün devrimciler kendini ciddi derecede sarsmalı, üzerindeki ölü toprağını atmali, uyuşuk, evrimci, reformist çalışma tarzından ve ya-

şamdan kurtulmalı, komünizme, Partimizin ve şehitlerimizin ruhuna layık olarak üzerine düşeni yerine getirmelidir.

Düşmanlarımız bugün daha açık bir şekilde savaş ilan etmekte, parlamentoda "terör" estirme konusunda milli mutabakat sağlamaktadır. Sadece resmi ordusu ve polisiyle yetinmemekte, özel savaşın paralı ordusunu açık kurmakta. Bir başka deyimle kontr-gerillayı yenilemekte ve resmi duruma getirmektedir. Her gün polis ve ordusunu daha deneyimli ülkelerin eğitimiyle yetiştirmekte, faşizmin temsilcilerinden Ecevit 1978'de İngiltere'den Scotland Yard'ı çağırarak, karanlık güçlerini eğittiğini, böylece devrimcilere kayıplar verdiğini itiraf etmektedir. Bugün yeniden çağırıp eğitilmelerini kamuoyu önünde açıkça istemekte, bu güçlerini modern araç ve gereçlere kavuşturmuşlardır. Diğer taraftan Türkeş 40'ar kişilik halinde sivil faşist eğitimlere giriştiğini kamuoyunda açıkladı, RP Kürdistan'da "islam mücahitleri" ve batıda "Müslüman Gençlik" adı altında sivil faşist örgütlenmesini hızlandırıp terör olayları düzenlemekte ve şu an okullarda sık sık ilerici öğrencilere saldırılar düzenlemekte. *Kemalist asker ve polisler örgütü* adı altında kontr-gerilla yeni tertipler peşinde. Resmi devletin özellikle Kürdistan'da estirdiği terör, hergün insanları evinde, sokakta, yolda, işte alıp götürüp kaybettirdiği herkes tarafından bilinmekte. Bu eylemlerini büyük şehirlerde de son dönemlerde arttırmaya başladılar. Bütün bunlar sınıf mücadelesinin gelişmesi karşısında düşmanın yoğun bir terör estirmeye giriştiğini, girişeceğini gösteriyor.... Kimse cellatların başında dikiyeceği anı bekleyip ondan sonra uyanıp bir şeyler yapmasını beklememeli. Böyle bir ruh, birakalım komünist veya devrimci, demokrat ve sıradan insanda bile olmamalıdır. Düşman açıktan savaş yürütüyor, özel savaş birlikleri kuruyor. O halde daha ivedi olarak, başta komünistler olmak üzere, bütün devrimciler içindeki uyuşukluğu atmalı, düşmanın savaşına karşı savaşı gecikmiş de olsa yüksek sesle haykırmalı ve savaşa atılmalı. Parti 4. Konferansımız ışığında ve TİKKO'nun safında üzerine düşenin azamisini yapmalıdır. Yoksa cellatlar başına dikilince, uyanırsa da iş işten geçeceğinden pek yapacak bir şeyi kalmamış olur.

Bugün küçümsenmeyecek bir devrimci potansiyel mevcuttur. Bunu herkes görmelidir. Bugün emperyalizmin uşakları bütün düşmanlarımız bir taraftan, burjuva demokratları, dönemler ve küçük burjuva örgütleri diğer taraftan, hep bir ağızdan Rusya ve blokundaki açıktan çöküşle birlikte marksizm ve sosyalizme saldırıları eşliğinde, sosyalizmin bir umut olmaktan çıktığını, kitlelerin soğuduğunu, gerilediğini, devrimci ruhun kalmadığını veya düştüğünü devrimci durumun gerilde-

TKP/ML'NİN 20. YILDÖNÜMÜ ŞENLİĞİNE TÜM GÜCÜMÜZLE KATILALIM!

Çeşitli Milliyetlerden Türkiye Halkı, Kadın ve Erkek Yoldaşlarımız;

Türkiye proletaryasının öncü gücü TKP/ML mücadele tarihinin 20. yıl dönümünü de geride bırakıyor.

Bu zorlu mücadele tarihinde, dağlarda, şehirlerde, işkencehanelerde düşman tarafından katledilen ama teslim olmayarak, bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşen Parti şehitlerimizin bıraktığı bayrak, Partimiz tarafından yine göklerde tutulmaktadır.

Bunu 4. Konferansını başarıyla sonuçlandırarak bir kez daha kanıtlayan, enternasyonal proletaryanın Türkiye Temsilcisi Partimiz TKP(ML)bugün içinden geçtiğimiz süreçte yeni ve daha zorlu görevlerle karşı karşıya olduğunun bilincindedir.

Uluslararası alanda, emperyalist burjuvazinin "Yeni Dünya Düzeni" adı altında demogojik çarpıtmaların devam ettiği ve sosyalizme ve sınıf-bilimsel öğretilerine karşı saldırıların had safhada olduğu bu koşullarda uluslararası sınıf bilinçli proletarya ile bu saldırıları mahkum etme görevini ideolojik düzlemde tayin edici görevlerinden biri olarak önüne koyan Partimiz, ülke zemininde de devrim mücadelesini daha ileri mevzilere taşıma göreviyle karşı karşıyadır.

Yirmi yıllık tarihinde bu bilinçle hareket eden Partimizin temellerini kuran kurucu önderimiz İbrahim Kaypakkaya'nın attığı ideolojik hatları ayrılmayarak, demokratik halk devrimi rotasında ve halk savaşı güzergahında, karşı-devrimin her türden barikatlarını aşarak bugünün zorlu sürecinde düşmanın korkulu bir rüyası olmaya devam ediyor.

İçinden geçtiğimiz süreçte Kürt ulusal mü-

cadelesinin kazandığı ivme ve şehirlerde sendikal mücadelenin ulaştığı boyut egemenlerin istikrarsızlığını derinleştirirken, devrimci durumun kabarmasına hizmet ediyor.

Yarınlarda çok daha şiddetli boyutlara varacak olan bu mücadelede, ilerleme ve saldırı taktiğiyle en ön saflarda yer alan Partimiz, merkezi görevi olan kızıl siyasi iktidarların oluşturulması doğrultusunda gerilla savaşını yaygınlaştırma görevini daha geniş alanlara taşıma perspektifiyle hareket etmekte, bu doğrultuda pratik adımlar atmaktadır.

TKP/ML'ye gönül vermiş tüm taraftarlarımız 20 yıllık geçmişinde sınıfın bilimiyle donanmış bir parti olarak bilimin gereklerini bugüne değin yerine getiren Partimizin 20. yıldönümünde düzenlediğimiz şenlikle kutlayacağız. Unutulmasın ki aynı zamanda önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın anılmasını da kapsayan bu senelik salt bir sanat olayı değildir. Parti siyasetinin de öne çıkartılacağı bu şenlik verilecek mesajla Parti propagandasının en geniş kitlelere mal etmemizde bir araç rolü oynayacaktır. Sadece geceyle sınırlı olmayan bu perspektif, şenliğin tüm propaganda süresince geçerlidir.

Hazırlıklarıyla, propagandasıyla, örgütlenmesiyle aynı zamanda bir kampanya dönemine denk düşen 20. yıl şenliğimizin, Partimize yakışır bir görkemle yerine getirilmesi için tüm Parti taraftarlarımıza önemli görevler düşmektedir. Bu bilinçle hareket etmeli, maddi, manevi tüm desteklerini sunarak bölgelerinde seferber olmalıdırlar.

TKP/ML
Yurt Dışı Bürosu

GECENİN PROGRAMI

OZANLAR

- ☛ ARAM
- ☛ SADIK GÜRBÜZ
- ☛ SELDA
- ☛ FIRAT BAŞKALE
- ☛ AKKAYALAR İKİLİSİ
- ☛ BURHANİ
- ☛ CAN YOKSUL (Şair)

FİLM: (TIKKO Gerilla Birliklerinin KAMP'dan ve Dağ'dan görüntülerini içermektedir.)

- * PANDOMİN
- * FOLKLOR
- * PARTİZAN KOROSU
- ENTERNASYONAL GURUPLAR:**
- * PERULU MÜZİK GURUBU
- * FİLİSTİNLİ MÜZİK GURUBU
- * ŞİLİLİ MÜZİK GURUBU
- * ALMAN MÜZİK GURUBU

KONUŞMALAR

MESAJLAR

(Yurtdışı ekidir)

TKP/ML

20. YILI

TKP/ML 20. YIL ŞENLİĞİ VE KAYPAKKAYA'YI ANMA
GECESİNE TÜM GÜCÜMİZLE KATILIM!

www.ikk-online.net

SAYI 104

SAYFA 3-4-11-12-13-14-15.
16-17-18-25-26.

Bu sayfalar EKSİK.

Ancak bu sayı 92 Birlik öncesi SON
Sayı o nedenle önemli

www.ikk-online.net